BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

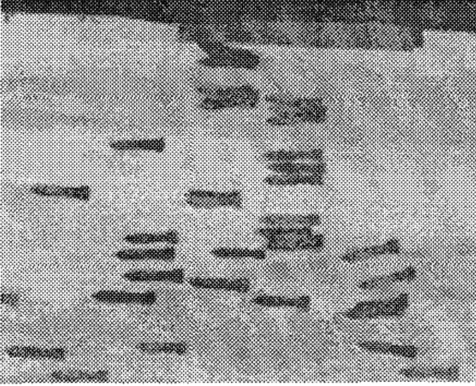
Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar 140 ► Mart / Adar 2002 ► 250.000 TL.

... herkese iş • eşit işe eşit ücret • kadın - erkek eşitliği • anadilde eğitim hakkı • milliyetlere tam hak eşitliği ulusların ayrı devlet kurma hakkı • yerleşme ve seyahat özgürlüğü ücretsiz sağlık hizmetleri • herkese konut • örgütlenme hakkı • düşünceyi ifade özgürlüğü • basın özgürlüğü • haberleşme özgürlüğü • ücretsiz, eşit, özgür demokratik eğitim • özerk, özgür üniversite • sosyal güvence... ...

Gerçek demokrasi sosyalizmle kazanılır!

ÖZÜR

"Di herêma navnetewî de û li Kurdistana Bakur Tirkiyê rews û tezên li ser babetên erkên me..." başlığı altında Kürtçe olarak yayınladığımız dizi yazımızın dergimizin 139. sayısında yayınlanması gereken bölümü teknik bir hatadan dolayı yayınlanamadı. Bu teknik hatadan dolayı okurlarımızdan özür diliyor, sözkonusu dizi yazımızın geçen sayıda yayınlanması gereken bölümünü bu sayımızda yayınlıyoruz.

BOLŞEVİK PARTİZAN
YAZI KURULU

içindekiler

Değerli okurlar; artık BOLŞEVİK PARTİZAN'a İnternet üzerinden de ulaşabilir; her yeni sayı BOLŞEVİK PARTİZAN'ı İnternet üzerinden de okuyabilirsiniz. İnternet adresimiz:

http://perso.wanadoo.fr/bolshevik-partisan

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - Jİ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

ÖZGÜRLÜK VE DEMOKRASİ İSTEYEN DEVRİM DEMELİDİR!

Herkes demokrat!

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de lafa gelince herkes demokrasiden, özgürlükten yana.

İşte hükümet: Lafta Avrupa Birliği'nin (AB) talep ettiği "demokratikleşme" adımlarını atmak için canla başla çalışıyor. "Mini demokrasi" paketlerinin birini bağlayıp, birini açıyor! Görünürde hatta hükümet ortakları Avrupa'yla "uyum" için kendi aralarındaki uyumu bile yer yer tehlikeye atıyorlar! Kamuoyuna bir kayıkçı kavgası yansıyor böyle hallerde! En sonuncusunu Türk Ceza Kanunu'nun 159 ve 312. maddelerinin değiştirilmesi sırasında yaşadık. Şimdi de idam cezasının kaldırılması konusunda benzer bir kavga yaşanıyor. Hükümet ortakları demokrasi konusunda ağızlarını açtıklarında her birinin ağzından bal akıyor adeta! Arada bir MHP bu konuda kurtçu tabanına mesajlar verebilmek için, kuzu maskesini çıkarmasına ve –örneğin şimdi idam cezasının kaldırılması konusunda olduğu gibi– "sert çıkmasına" rağmen bir bütün olarak ele alındığında hükümet partileri demokratik görünmeye, demokratikleşme konusunda güzel sözler etmeye özel önem veriyorlar.

Uyguladıkları ise başka bir şey, üstü parlemanter demokrasi maskesi ile örtülmüş faşizmdir. Gerçekte var olan sömürücü, baskıcı, Türkçü şoven düzeni ayakta tutmak için sistemli terör bu hükümetin de esas hükümet etme aracıdır.

İşte hak arayan işçilere, köylülere, esnaflara, memurlara, kamu çalışanlarına, tüm emekçilere, işsizlere karşı uyguladıkları siyasetler! Polis copuyla, jandarma dipçiğiyle bastırma! Gösterileri kanunsuz ilan edip saldırma, gözaltılar, işkenceler, hapislerle susturmaya çalışma!...

İşte Kürt gençlerinin başlattığı Kürtçenin seçmeli yabancı dil olarak okutulması talepli kampanyaya karşı tavırları... Avrupa ülkelerindeki Türk işçileri için "ana dilde eğitim" talebinin savunucuları, sözkonusu Türkiye olduğunda, Türkçe dili dışında bir "ana dilde eğitim" hakkını bir yana bırakalım, Kürtçenin seçmeli dil olarak okutulması talebine bile okuldan atmayla, polis copuyla, tutuklamayla, zindanla, işkenceyle, yani çıplak terörle cevap veriyorlar!

İşte ölüm orucu eylemine karşı tavırları... Gelinen yerde ellerinde tutsak olan kimi devrimciler küçücük bir somut demokratik talep için; üç kapı ve üç kilidin açılmasıyla dokuz tutuklunun yanyana gelebilmesi talebi için ölüm orucunu sürdürüyor. Aslında gelinen yerde gerçekten birazcık niyeti olsa, hükümet için ölüm orucunu durdurmak çok kolay. Fakat yapmıyorlar! Devrimcilerin ölmesi onların işine geliyor! Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, bir dizi bahaneyle "üç kapı üç kilit" önerisinin neden kabul edilemeyeceğini açıklıyor. Ve ölüm orucu eylemi hakkında bu eylemin beş-altı ay içinde kendiliğinden son bulacağı beklentisini seslendiriyor. Onlar dört gözle devrimci ölümlerini bekliyorlar!

Hükümet böyle de muhalefet çok mu değişik?!

Hayır!

Egemen sınıfların muhalefet partileri de, hükümet partileri ile özde bir. Onlar da lafta demokrasi savunuculuğu sözkonusu olduğunda

Demokratik görünmeye özel önem veren hükümet partilerinin uyguladıkları üstü parlemanter demokrasi maskesi ile örtülmüş faşizmdir.

mangalda kül bırakmıyorlar. Hatta onlar şu anda hükümette olmadıkları için demokrasi söyleminde hükümetten daha demokratik görünme şansına da sahipler.

İşte şimdi "erken seçim" diye bastıran Demirel. İşte Çiller ve Doğru Yol Partisi (DYP). Bunları halkımız tanımasa, geçmişte yaptıklarının tanığı olmasa, "Ne demokrat insanlar!" dersiniz... Atmaya geldi mi mangalda kül bırakmıyorlar! Fakat bunlar Türkiye'de demokrasi adına uygulanan en koyu parlamenter demokratik maskeli faşizm döneminde sorumluluk taşıyan siyasiler. İşkencede öldürülen, "faili meçhullerde" kaybedilen yüzlerce devrimcinin, komünistin, Kürt milliyetçisinin, emekçinin kanıyla yıkanmıştır elleri.

Ya da yasaklanan Refah Partisi'nden (RP) türeyen Saadet Partisi (SP) ve Adalet ve Kalkınma Partisi'ni (AKP) alın! Lafa gelince ne kadar da demokrattırlar! Fakat kaza ile bir kez iş başına gelmeye görsünler, o zaman görürsünüz bunların "demokratlığının" ne menem bir demokratlık olduğunu!

Parlamento dışında bulunan Cumhuriyet Halk Partisi'nin (CHP) "demokratlığı", en iyi halde Kemalizmin demokratlığı ile çizilmiştir. Bu demokratlığın işçi sınıfı açısından, Kürt ulusu ve azınlık milliyetler açısından ne anlama geldiği tarihte örnekleriyle bellidir.

Aslında egemen sınıf partilerinin hemen her alanda olduğu gibi siyasal demokrasi alanında da söylediklerinin bir sahtekârlık olduğu, bunların hiç birinin, hiç bir söylediğine güvenmemek gerektiği "sokaktaki vatandaş" açısından arada bir kendilerine uzatılan televizyon mikrofonlarına hergün yansıtılan, bilinen bir gerçek.

Bu gerçek burjuva siyaset ve siyasetçilerine büyük bir güvensizlik olarak gösteriyor kendisini. Bu güvensizlik son dönemde değişik araştırma kurumları tarafından yapılan ve yayınlanan kimi kamuoyu yoklamalarında şöyledir:

KAMUOYU YOKLAMALARININ GÖSTERDİKLERİ

Son dönemde değişik partilerin ve kurumların yaptırdığı ve sonuçları yayınlanan değişik kamuoyu yoklamalarının ortak noktaları ele alındığında ortaya şunlar çıkıyor:

■ Son genel seçimler baz alındığında, geçerli oy olarak kamuoyu desteği % 50'nin üzerinde olan koalisyon hükümeti büyük bir yıpranmaya uğramıştır. Hükümetin andaki kamuoyu yoklamalarında toplam oyu % 15–20 arasında oynamaktadır. Hükümet partilerinden Anavatan Partisi (ANAP) ve Demokratik Sol Parti'nin (DSP) oyu barajın (% 10) çok aşağılarında görünmektedir. (% 5 civarında oynuyor!) Milliyetçi Hareket Partisi'nin (MHP) oy oranı ise yine barajın altındadır, fakat diğer iki hükümet partisinden biraz daha iyi durumdadır (% 7–8 civarında oynuyor). Nereden bakılırsa bakılsın, bir sonuç kesindir: Hükümet halk desteğini çok önemli ölçüde yitirmiştir. Seçimlere dayalı meşruiyet iddiasını yitirmiştir.

Kendi aralarındaki uyumu sürekli vurgulayan koalisyon ortak-

Kendi aralarındaki uyumu sürekli vurgulayan koalisyon ortaklarının aralarındaki çatışmaların son dönemde artması, her bir partinin kendi profilini daha açık belirleme ihtiyacından doğmaktadır.

larının son dönemde değişik konularda aralarındaki çatışmaların artması, her bir partinin kendi profilini daha açık belirleme ihtiyacından doğmaktadır.

MHP daha millici–faşist söylemlerle kafatasçı milliyetçi kesime ayrılığının işartlerini verirken; ANAP AB'nin en tutarlı savunucusu ve AB tipi demokrasiyle uyumun en sağlam dayanağı olarak "liberal demokrat" görünüme bürünüp devlet partisi görünümünden sıyrılmaya çalışmaktadır. DSP "devlet çıkarlarını her şeyin üstünde tutan" dengeci devlet partisi rolünü kendi esas rolü olarak kavramıştır.

■ Bütün anketlerde ortak olan bir sonuç da AKP'nin birinci parti olarak görülmesidir. AKP'nin değişik anketlerdeki ortalama oy oranı % 17 olarak görünüyor. Bu veriler doğruysa, bu AKP'den umut bekleyenler, AKP'nin denenmesini isteyenler var demektir. AKP –kamuoyu yoklamalarının anda gösterdiği odur ki– yalnızca eski RP tabanından değil, diğer partilerin tabanından da oy almaktadır. Bir çokları –anda– bu partiyi "denenmemiş bir parti' olarak görmektedir.

AKP bir yandan RP'den ürken ANAP ile DYP tabanındaki bir kesime ve öncelikle de batılı emperyalistlere kendini kabul ettirebilmek için "yeniliğinin" altını çizmek durumundadır, fakat diğer yandan dinci tabandan kopmamak için de örneğin son dönemde başlattığı "içki satışı konusunda halk oylaması" tartışmasında olduğu gibi, "biz değişmedik" mesajları vermektedir. Bu oldukça zor ikili tavır, bu partinin oyunu belli bir ölçüde geri çekse bile, diğer partilerle karşılaştırıldığında kamuoyu yoklamalarında en güçlü parti görünümü değişmiyor.

■ Anketlerde RP'nin Erbakancı kanadının devamı niteliğindeki SP, % 10 civarında bir oy alır görünüyor. Bu durumda SP–AKP toplam oy desteği RP'nin oy desteğinin üstüne çıkmış görünüyor. Bu AKP'ye diğer partilerin tabanlarından da belli bir kaymanın sonucu ortaya çıkan bir durumdur.

■ AKP'nin bütün anketlerde birinci parti olarak çıkması; SP+AKP oylarının RP oylarının üzerinde görünmesi, kemalistleri yeni taktikler geliştirmeye itti.

Daha dün Fazilet Partisi'ni (FP) bölmek için Tayyip Erdoğan'ı şirin ve ılımlı gösteren bir kesim medya tekeli, AKP kurulup ilk anketler ortaya çıktıktan sonra, Tayyip Erdoğan'a yönelik saldırılara girişti. Tayyip Erdoğan'ın "değişimden önce" söylediklerini saldırı ve yıpratma malzemesi olarak kullanmaya çalıştı, çalışıyor. Bu özellikle ANAP, DYP, MHP tabanından AKP'ye yönelmeyi önlemek için yapılıyor. Bunun ne ölçüde başarılı olacağı önümüzdeki dönemde görülecektir.

■ Anketlerde DYP ve CHP andaki barajın üzerinde görülüyorlar. Görünen, hükümet partilerine duyulan hoşnutsuzluğun bu partilere de yaradığıdır. Ancak bu "yarama" bu partilerin oy patlaması yapması vb. biçiminde görünmüyor. Hükümet partilerine göre daha iyi durumdalar fakat halk yığınları nezdinde güvenilirlikleri fazla değil.

■ Bütün anketlerin birleştiği bir başka ortak nokta Halkın Demokrasi Partisi'nin (HADEP) Kuzey Kürdistan'da açık arayla birinci parti olduğu, Türkiye genelinde de geçen seçimlere göre oy oranını hissedilir derecede artırdığıdır. HADEP'in kendisi hatta ülke çapında % 10 barajını bile zorlayabileceği iddiasındadır. Bu gelişme egemen sınıfların bir bölümünün HADEP'i yasaklama ve saldırılarla engelleme siyasetlerini dayatmalarını birlikte getiriyor. Milli Güvenlik Kurulu'nun (MGK) Kasım 2001 toplantısında çıkan kararlardan biri de HADEP'e yönelikti. Toplantıdan PKK'nin HADEP bünyesinde siyasallaşmasına izin verilmeyeceği kararı çıktı. Bunun ertesinde bir çok yerde HADEP'e devlet saldırıları düzenlendi.

■ Sonuç olarak: Hakim sınıflar açısından, öncelikle de tutucu kemalist kesim ve hükümet partileri açısından, yapılan kamuoyu yoklamaları tedirgin edicidir. Bu kesimler açısından güven verici olmayan AKP ve HADEP'e yöneliş eğilimi açıktır. Buna karşı hükümet partileri ve hakim sınıfların hükümet dışındaki tercih ettiği egemen sınıf partilerinin durumu iyi değildir.

■ Anda, parlamento içinde alternatif bir hükümetin çıkması da neredeyse mümkün görünmemektedir. SP ve AKP hükümet ortaklığı bağlamında istenmeyen, düşünülmeyen partilerdir. Geriye bir DYP kalıyor. DYP'nin içinde yer alacağı bir koalisyon, bir partinin (ANAP) koalisyondan çıkması ve bir partinin (DYP) koalisyona katılması biçiminde matematik açıdan mümkündür. Ancak siyaseten pek mümkün görünmemektedir. Hükümet esasta durumundan memnun görünmektedir. Ordu da hükümetten memnundur. DYP ise muhalefette

belli ölçülerde de olsa gücünü koruyup, büyüdüğünü görmektedir. Bu durumda parlamento içi böyle bir "yeni hükümet" beklenmemelidir.

Normal şartlarda kitle desteğini yitirdiği açık olan, bir dizi sivil burjuva kuruluşunun da gitmesini istediği bir hükümetin ayakta kalması mümkün değildir. Fakat buna rağmen gerek parlamentoda gerçek anlamda bir alternatifi olmadığından, gerek erken seçim milletvekillerinin çoğunun işine gelmediğinden, gerekse egemen sınıflar ve emperyalizm bu hükümetle yapılması gerekenleri yapabildiklerinden bu hükümet sürmektedir. Bu hükümet kendi başına, dıştan zorlama olmaksızın, erken seçime gitmez! Niyeti normal süresi içinde seçim yapılana kadar –2004'e kadar– iktidarda kalmaktır. Ancak gelişmeler, en başta halk yığınlarının hoşnutsuzluğunun geniş kitle eylemleri biçiminde yükselmesi; hükümet ortaklarından birinin erken seçimi daha fazla yıpranmaya tercih etmesi vb. seçimlerin erkene alınmasını zorlayabilir.

ERKEN SEÇİM VE SEÇİM BARAJI

Seçim ister zamamında ister erken seçim olarak yapılsın, seçim barajı sorunu egemen sınıfların başağrısı olarak gündemdedir.

MGK istikrarlı hükümet gerekçesiyle –ki gerçek neden HADEP'in engellenmek istenmesidir– barajın % 10'da tutulması yönünde irade ve istek belirtmiştir.

Ancak bu irade ve istek anda meclisteki partilerin büyük çoğunluğunun çıkarları ile çelişmektedir. Kamuoyu yoklamalarının sonuçlarını yukarıda ortaya koyduk. Şu anda % 10 seçim barajıyla yapılacak bir seçimde egemen sınıfların kimi has partilerinin parlamento dışı kalma olasılığı yüksektir. Bunlar içinde anda yasama yetkisini elinde tutan çoğunluk da vardır!

Bunun yanında SP ve AKP de "demokrasi açısından"(!) –gerçekte SP'nin % 10'luk barajın altında kalma olasılığı da var– barajın geri çekilmesini savunuyor. DYP geçmişte yer yer barajın düşürülmesinden yana tavır takınmıştı. Şimdi kendini garantiye aldığını düşündüğünden ve MGK'nın askeri kanadına da selam göndermek için, % 10 barajınının kalması gerektiğin savunuyor! Bir bütün olarak ele alındığında, meclis çoğunluğunun çıkarları barajın % 10'dan daha geri bir orana çekilmesini buyuruyor. DSP ve ANAP açısından bu oranın % 5'lere kadar düşürülmesi gerekiyor!

Ancak seçim barajının örneğin % 5'e indirilmesi, HADEP'in –veya onun yasaklanması halinde onun yerine kurulacak bir partinin– parlamentoya kendi grubuyla girmesi anlamına gelecektir. Ki MGK bunu hiç istememektedir. Bu durumda HADEP'i dışta tutacak (AKP ve SP'yi de dışta tutmak isterler, ancak onları kendilerini de dışta tutmadan tutacak bir baraj bulmak mümkün değil!) ve fakat DSP, ANAP gibi partilerin girmesini mümkün kılacak bir oran bulunması gerekiyor! Ancak bu da zor mu zor bir iş! Şimdi % 7; % 8 bu bağlamda tartışılıyor. Hesaplar yapılıyor.

Egemen sınıfların kimi sözcüleri de, aslında HADEP'ten korkulmaması, uslanmış HADEP'in mecliste olmasının, onun dışarda olmasından –düzen için– daha iyi olacağı görüşlerini savunuyor.

İki turlu seçim kanununun mu, andaki seçim kanununun mu daha faydalı olacağı konusunda da tartışmalar sürüyor.

Gelişmeler, seçim kanununda bir değişikliğe gidilmeden bir seçimin olmayacağını, değişiklikler için sıkı pazarlıklar yürüdüğünü ve yürüyeceğini göstermektedir.

Önümüzdeki dönemde bu konudaki gelişmeler ne olursa olsun şu kesindir: Egemen sınıfların yapacağı seçimler bugüne kadar olduğu gibi, bu kez de halkın yaşantısında belirleyici hiç bir şeyi değiştirmeyecek, esasta halk yığınlarının, önümüzdeki "yasama dönemi" boyunca kendilerini "kimin ezeceği" konusunda tercih belirleyeceği ve egemen sınıfların siyasi iktidarına "demokratik meşruiyet" tazeleme fırsatı verecek bir araç olacaktır. Bu araçtan halkın çıkarlarına, halkın aydınlatılması ve bilinçlenmesi ve örgütlenmesi açısından ne ölçüde yararlanılabileceği komünist ve devrimci hareketin gücüne, bilinç ve örgütlenme seviyesine bağlıdır ki, bu konuda da durum iyi değildir.

ARAYIŞLAR...

Bir bütün olarak ele aldığımızda; toplumun andaki burjuva siyasetine, siyasetçilerine ve siyasi partilerine karşı güveni oldukça sarsılmış durumdadır.

Burjuva siyasetçileri ve burjuvazinin siyasi partileri toplumun geniş kesimleri içinde yalnızca kendi çıkarlarını düşünen, kendi çıkarları için herşeyi yapabilen, yalancı, sahtekâr, üçkağıtçı, rüşvet yiyici, hortumcu, kayırıcı... vb. olumsuz imajlarına sahiptir.

Partilerin "kesin taraftarı" –ne olursa olsun sözkonusu partiye oy verecek olan taraftarı– iyice azalmıştır. Hiç bir parti açısından –en ideolojik seçmen profiline sahip SP ve MHP de bile– bu oran % 7–8'i aşmaz. Seçimlerde parti tercihini o andaki kendi çıkarları ve kötülerin içinde en az kötüsünün kim olduğu konusundaki değerlendirmesine göre yapmakta olan, burjuva istatistiklerinde "yüzer gezer oylar" olarak adlandırılan kesim seçmenlerin çok büyük çoğunluğunu oluşturmaktadır. Bu çoğunluk her seçimde "arama" içindedir.

Burjuva siyasi partiler arasındaki farklılık da giderek azalmakta, parti-

Halka umut olmayanlar/olamayacak olanlar, halktan ve devrimden umudunu kesmiş ve düzen içinde kendilerine bir yer kapma ateşi içinde yanan kimi "devrimci eskisi" reformistlere umut olabiliyor.

ler programları itibarıyla olduğu gibi, pratikleriyle de giderek daha fazla birbirlerine benzemektedirler. Bütün burjuva partileri içinde program açısından diğerlerinden farklı görünen RP kökenli SP ve AKP bile program ve pratiklerinde diğer egemen sınıf partilerine iyice yakınlaşmış durumdadır. Diğer yandan geçmişte belli partiler ve siyasetçiler hakkında halk nezdinde var olan "namuslu" tespiti de giderek değer ve önemini yitirmektedir. Geçmişte en çok güvenilen burjuva siyasetçilerinden biri olan Ecevit ve onun partisi DSP'nin yiyicilik, adam kayırma, lider sultası vb. konularında pratikte diğerlerinden farkı olmadığı şimdiki koalisyon hükümetindeki tavırlarıyla açıkça görülmüştür.

Halk yığınları açısından güvenilmez olan burjuva siyasetçileri ve siyasi partileri, öncelikle büyük burjuvazinin TÜSİAD gibi örgütleri üzerinden dile getirdiği "revizyon", "temizlik", "yenilenme" gibi taleplerine ciddi cevaplar vermediği ölçüde, onlar açısından da halkı aldatmanın araç olma fonksiyonlarını giderek yitirmekte, bu durum burjuvaziyi yeni siyasetçi/yeni siyaset arayışına itmektedir.

Fakat bu bağlamda zorluklar vardır. Geçmişte denenen fakat seçmen bazında tutmayan Yeni Demokrasi Hareketi girişimi burjuvaziye yeni bir siyasi partileşme hareketinin güçlüklerini göstermiştir. Görünen bu alanda bir boşluk olduğu, burjuvazinin yeni siyasetçilere, kitlelere güven verecek ve onları peşinden sürükleyecek yeni bir siyasi programa ve siyasetçilere ihtiyacı olduğudur.

Burjuvazi açısından "yeni" siyaset çeşitli vesilelerle formüle edilmiş durumdadır. Bu siyaset batı standartlarında gerici bir burjuva demokrasisi anlamına gelen "liberal burjuva / demokratı siyaset"tir. AB'ye tam üyelik, batılı emperyalist dünyada kendine bir alt emperyalist güç olarak yer kapma bu siyasetin açık formüle edilmiş hedefleridir. Şimdi bu siyaseti inanılır bir biçimde kitlelere taşıyacak, kitleleri bu siyasetin peşine takacak bir siyasi yapılanma ve siyasetçiler gereklidir. Var olan örneğin Liberal Demokratik Parti ya da bu işe soyunan DYP, ANAP bu işi yapacak yapı ve kadrolara sahip değildir. Eski partiler yenilenme ihtiyacına cevap verebilecek yetenekte görünmemektedir. Hal böyle olduğu için yeni siyasi oluşumlar, bunların olası liderleri, kadroları üzerine fikir cimnastiği burjuvazinin önemli meşgalelerinden biridir. Bir dizi büyük burjuva andaki hükümetin süper bakanı Derviş'e gönlünde –başarılı olması halinde– önemli roller atfetmektedir. Fakat halk nezdinde Derviş'in balonu çabuk patlamıştır.

ARAYIŞA SOLDAN CEVAPLAR...

Bu "yeni siyaset", yeni siyasetçi arayışına "sol"dan da cevaplar geliyor.

Bu cevaplardan biri CHP. CHP her zaman bildiğimiz Baykal'ın önderliğinde bir yandan yenilenme, bir yandan da kemalist geleneğe sahip çıkma iddiasında seçimlerden solun en büyük partisi olarak çıkmak için çalışıyor.

CHP'nin ne halkın ne de büyük burjuvazinin önemli bölümünün arayışına cevap olmayacağı, olamayacağı ortada.

CHP'nin ve DSP'nin solunda, DSP'den son dönemde ayrılan Sema Pişkinsüt'ün önderliğindeki yeni partinin de fazla şansı yoktur.

CHP içinde Baykal ve Baykalcıların tepeden inmeci yöntemlerine karşı çıkan ve kopan çok değişik görüşlerden çeşitli eski siyasetçiler arayış ihtiyacına soldan cevap verme iddiasıyla partileşme çalışmaları içinde bulunuyor. Ancak "liderin" kim olacağı konusunda aralarında bir anlaşma çok zor görülüyor. Bu zorluğu aşmak için İnönü'nün, İlhan Selçuk gibilerinin isimleri piyasaya sürülüyor. Hatta toplantılar yer yer lider koltuğu boş bırakılma yöntemiyle yapılıyor!!! Bütün bunlar bu kesimin de halkın arayışına gerçek bir cevap olmayacağını, olamayacağını gösteriyor.

Fakat halka umut olmayanlar ve olamayacak olanlar, halktan ve devrimden umudunu kesmiş ve düzen içinde kendilerine bir yer kapma ateşi içinde yanan kimi "devrimci eskisi" reformistlere umut olabiliyor. Bu bağlamda son dönemde ilginç gelişmeler yaşandı.

Bu gelişmelerden biri Özgürlük ve Dayanışma Partisi'ndeki (ÖDP) parçalanma. ÖDP çıkışında kendi içinde en geniş demokrasiyi yaşayıp yaşatacağı iddiasına sahip bir partiydi. Bir sisayi partiden çok, geçmişte devrimci sol hareket içinde yer almış, süreç içinde eskiden ders alma adına "uslanmış" devrimci eskileriyle, modern revizyonist ve troçkist çeşitli grupların grup yapılarını koruyarak içinde yer aldıkları marjinal, reformist bir çatı örgütü, bir fraksiyonlar konfederasyonu görünümündeydi. Ve ÖDP bunu bir yenilik, "eskimiş monolitik parti anlayışının aşılması" ve çok seslilik olarak adlandırıyor ve kendi üstünlüğü olarak savunuyordu. Türkiye ÖDP, kendi şahsında nihayet "sosyalist solu" çatısı altında toparlayacak ve halka umut olacak modern/çağdaş bir partiye kavuşmuştu! İddia buydu. Bu iddianın sahipleri geçmişin küçük burjuva devrimcileri ve reformistleri idi. Bunların savunduğu parti içi demokrasi, onların anlık zayıflıklarını aşmanın bir aracı olarak düşündükleri bir araçtı. Bunlardan herhangi birinin kendini yeterince güçlü hissettiği anda, fraksiyonlar konfederasyonu durumundan bir siyasi partiye geçmeye çalışacağı, bunun için tasfiyelerin gündeme geleceği açıktı. Biz bunu daha ÖDP'nin kuruluşunda söyledik. Küçük burjuvazinin "de-

Özgürlük ve devrim isteyen **DEVRİM** demelidir!

mokrasi" anlayışı bunun dışında bir gelişmeye izin vermez! Nitekim öyle de oldu. Baştan itibaren ÖDP içinde en güçlü grup olan eski Dev-Yol'un en reformist kanadı kendini yeterince güçlü hissettiği noktada, değişik fraksiyonların kendi siyasetlerini ÖDP adına savunmasından rahatsızlığını dile getirmeye başladı, yeni ÖDP kimliğinden,ÖDP'li kimlik altında siyaset yapmaktan, parti disiplininden vb. söz etmeye başladı. Sonunda yapılan bir tüzük konferansında, biraz da darbeci yöntemlerle ÖDP "partileşti". ÖDP'nin partileşmesi, gerçekte bir fraksiyonun ÖDP'ye egemen hale gelmesi ve diğerlerinin tasfiyesi anlamına geliyordu. Kimi fraksiyon şefleri tüzük konferansı aşamasında ardı ardına disiplin kuruluna verilerek tasfiye edildiler. Tüzük konferansı ertesinde ise toplu istifalar yaşandı.

Gelişmeler hakkında şimdiki ÖDP yönetiminin yaptığı değerlendirmeler şöyle:

ÖDP Genel Başkanı Ufuk Uras, "ÖDP nin kendini yenileyerek, mutaassıp ve muhafazakâr bir zihniyetten ayrıştığını" bu nedenle de "daha etkin bir ÖDP olacağı" tespitini yapıyor. Uras "Türkiye'nin sıkıntılı bir dönemden geçtiğini", "ÖDP'nin insanca bir düzen, eşitlikçi adil bir dünya fikrine odaklandığını", "bu çerçevede solun tüm kesimleriyle bir araya gelerek solun iktidar yürüyüşünde mesafe alınması gerektiğini" ve "parti kurma çalışmaları yürüten kişilerle temasta olduklarını" belirtiyor. İşte size ÖDP usulü "solun iktidara yürüyüş" projesi: ÖDP, CHP'den ve DSP'den ayrılan ve parti kurmaya soyunan "yeni oluşumculara" bağlamıştır umudunu. Bunun içinde her kafadan bir ses çıkan bir konfederasyona değil, gerçek bir partiye ihtiyaçları vardır!

Uras, "Sol tüm kesimleriyle ya hep birlikte iktidara yürüyecek ya da geçen seçimlerde olduğu gibi hep beraber düşüceğiz. Solun değişik renklerinin somut bir iktidar programı üzerinde bir araya gelmeleri gerekiyor." diyor.

Bir yandan "solun bütün kesimleriyle biraraya gelmek", diğer yandan kendini "solun bir kesiminden ayırmak". Bu nasıl oluyor demeyin! ÖDP'nin en sağ kesimi "iktidara yürümek" için kendini en başta devrimci sol olmak üzere, sol reformistlerden de ayırmayı, birleşilecek –daha doğrusu kuyruğuna takılınacak– kesim olarak gördüğü ve "sol" olarak adlandırdığı "sosyaldemokratlarla" birleşebilmek için atılacak adım olarak görüyor. Ufuk Uras bunu şöyle açıklıyor:

"ÖDP kendi zaaflarıyla yüzleşti. Artık bir tür grup, cemaat solculuğu üzerinden değil, birey eksenli bir siyaset anlayışı üzerinden kendisini yeniledi. Gruplar arasındaki pazarlıklar yerine, ÖDP'yi tahkim etmek üzerine akli bir seçenek olmayı benimsedi. ÖDP ile ÖDP öncesi zihniyetler arasında tam bir kopuşu gerçekleştirdi.

IMF ve hükümet politikalarına karşı alınan tutumu önemsemeyen bir zihniyetin ÖDP ile ilgisi olmadığını düşünüyoruz. Şimdi bunun adı konulmuş oldu. Çoğulculuğu bir fikri çoğulculuk olarak değil de, zikri çoğulculuk olarak gören, çoğulculuğu çok kopukluluk gibi gören sosyaldemokratlar ile somut işbirliğiyle solun iktidara yürüyüşünde güçlü bir odak yaratmak yerine sosyaldemokrasiye ve kendi dışımızdaki sola düşmanca bakan, ölüm onuçlarında ölümleri sona erdirme çabası yerine ölüm oruçlarıyla dayanışma tezi içinde olanlarla, Avrupa'da sol grupla yakın işbirliğini geliştirme yerine bir tür Avrupa düşmanlığı anlayışlarının ÖDP fikriyatıyla uzaktan yakından ilgisi yoktur. Yani bir tür hamasi solculuğuyla, klişe kaba solculukla, ÖDP fikrinin ilgisi yoktur. Dolayısıyla ÖDP siyaseten kendini yenileyerek ve mutaassıp ve muhafazakâr bir zihniyetle ayrıştığı için çok daha etkin bir ÖDP yaratma imkânımız var."

Burada söylenlenlerde "yenilenmeden", "yeni zihniyetten" vb. anlaşılanın siyasi içeriği somut dolduruluyor: "Sosyaldemokratlarla somut işbirliğiyle solun iktidara yürümesi", "Avrupa dostluğu", "Ölüm oruçları gibi eylemlerde dayanışma değil, eylemi sonlardırma siyaseti"... Ve bu su katılmamış reformizm, bu düzen yardakçılığı "bir tür cemaat solculuğuna" karşı "birey eksenli bir siyaset", "kaba şabloncu solculuğa karşı", "muhafazakâr, mutaassıp solculuğa karşı" "yeni bir siyaset" adına savunuluyor. Hatta ÖDP Genel Başkan Yardımcısı Saruhan Oluç daha ileri gidip "ÖDP soldaki muhafazakâr ve mutaassıp eğilimler karşısında devrimci bir yenilenme fikrinden vazgeçmeyecektir" diyor! Bunların ağzında reformizmin batağında debelenmenin, burjuvazinin kuyruğunda kendine yer aramanın adı "devrimci yenilenme fikri" oluyor!

Şimdi ÖDP'den ayrılanlar, ÖDP'ye, onun "program hedeflerinden, ezilenlerin iktidar hedefinden uzaklaştığı ve düzen partisi konumuna düştüğü", "Özgürlükçü Sosyalizm Platformu'nun (bu şimdiki ÖDP yönetiminin fraksiyonlar konfederasyonu dönemindeki fraksiyon adıydı) ÖDP'yi politik olarak tasfiye edip, monolitik bir partiye dönüştürmeyi amaçladığı", "liberalist partilerle uzlaştığı", "işçi sınıfı ve Kürt hareketiyle ittifaktan uzak durduğu ve iktidar güçlerine göz kırptığı", "sosyalistlerin birliğine karşı olduğu", "sendikal hareketi böldüğü" vs. eleştirileri getiriyorlar. Burada gerçekte yeni olan tek şey, bu kesimin de "monolitik parti" olarak adlandırdığı, fraksiyonlar konfederasyonu görünümünden uzaklaşmadır. Şimdi bu ayrılan kesim "yeni bir parti" ile yollarına devam edeceklerini ve "ÖDP'nin tek kazanımı" olarak adlandırdıkları "çoğulculuğu" bu partide yaşatacaklarını söylüyorlar. Biz, içlerinden herhangi bir grup,

Her biri gerçekte bir başka küçük burjuva akımın / grubun / fraksiyonun temsilcileri olanların birlikte kuracakları parti, en baştan itibaren her birinin zayıflığı üzerine kurulu geçici bir birliktir.

kendini diğerlerini tasfiye edecek güçte görene kadar diyoruz!

ÖDP kurucularından olan ve şimdi istifacılar arasında yer alan Mihri Belli toplu istifaların açıklandığı basın toplantısında şöyle diyor:

"ÖDP'nin kuruluş aşamasında bu girişimin kilit noktalarını elinde tutan kişilerin politik sicillerini bilmiyor değildik. Ama yine de bunların komplekslerinden kendilerini kurtarabileceklerini ve parti çatısı altında sağlıklı bir çalışma ortamının yaratabileceğini umduk ve parti kurucuları arasına katıldım. Yanılmışım, üzgünüm..."

Sorun politik sicil, kompleks vb. ile açıklanacak bir sorun değil gerçekte. Her biri gerçekte bir başka küçük burjuva akımın / grubun / fraksiyonun temsilcileri olanların birlikte kuracakları parti, en baştan itibaren her birinin zayıflığı üzerine kurulu geçici bir birliktir. En iyi halde bir fraksiyonlar konfederasyonu olur kurulan "birlik". Birinin kendini güçlü hissettiği anda çatışma kaçınılmazdır. Küçük burjuvazinin demokrasi projesinin ufku kendisi için demokrasiyle sınırlıdır. Bu eğer anda ancak daha geniş bir demokrasi savunusu içinde mümkünse, o zaman zamanın gerektirdiği ölçüde demokrat olur küçük burjuvazi. Yeni kurulacak partinin akıbetinin eski ÖDP'den ayrı olacağını sanmak ve savunmak abesle uğraşmaktır.

Kuşkusuz bu iki reformist partiden yeni kurulacak olanı, en azından bir süre andaki ÖDP'den biraz daha fazla "solcu", biraz daha fazla kendi içinde demokrat olacaktır. Ama bu işin özünü değiştirmiyor.

Bu partiler gerçekte halkın, emekçilerin arayışına cevap değildir.

"Yenilenme", "zihniyet değişikliği" sloganları yalnızca sosyaldemokrasi ile ittifak içinde solun iktidar yürüyüşünden söz eden ÖDP'nin değil, PKK'nin de temel sloganları! Sloganda kalmıyor iş. PKK, Ocak ayı sonunda yaptığı Parti Meclisi 5. Genel Toplantısı'nda aldığı bir kararla PKK'nin "AB ve TC sınırları içinde PKK adıyla her türlü faaliyetini" durdurduğunu açıkladı.

Parti Meclisi açıklamasında;

"Mevcut çalışma ve örgütsel yapımızın bu karar doğrultusunda yeniden yapılanması için gerekli çalışmalar hızla yürütülecektir. Bu vesileyle Avrupa'daki taraftarlarımızın bu karara uygun davranmalarını, başta YDK ve KNK olmak üzere yasal ve demokratik çerçevede kurulan kurum ve kuruluşlarda kendilerini örgütlendirmelerini istiyoruz. Yine Türkiye'deki sempatizan ve taraftarlarımızı, yeni sürece ve önderlik çizgisine uygun olarak kendilerini örgütleyip mücadele etmeye çağırıyoruz... (...) Biz önderliğimizin çizdiği değişim ve yeniden yapılanma çizgisinde mutlaka yürümekte kararlıyız. Demokratik değişim ve dönüşümün başarı ve gelişme yaratacağına, tutuculuk ve değişmemenin ise çöküşü ve çözülüşü getireceğine inanıyoruz." (Özgür Politika, 6 Şubat 2002)

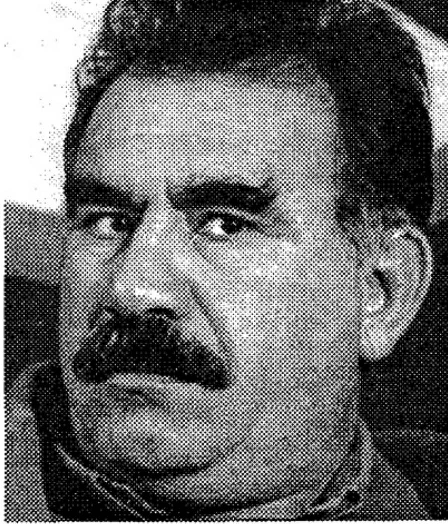
Burada Parti Meclisi'nin bağlılığını ilan ettiği "önderliğin çizdiği değişim ve yeniden yapılanma çizgisi", en son Abdullah Öcalan'ın Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne savunma olarak sunduğu "Sümer Rahip Devleti'nden Halk Cumhuriyetine Doğru" (Mem Yayınları, 2001 İstanbul) başlığını taşıyan kitapta formüle edilmiştir. PKK tarafından "21. Yüzyılın Manifestosu" olarak adlandırılan sözkonusu kitapta, Abdullah Öcalan, artık sorunlara "dar sınıfsal" yaklaşımla bakılmaması gerektiğini, sözkonusu kitapta Ortadoğu tarihinin çözümlenmesi temelinde tüm insanlığa kurtuluş için yepyeni bir yol gösterdiğini anlatmaktadır. Abdullah Öcalan bu kitapta adeta yeni bir din yaratıcısı kimliğindedir. Kendisi "Hz. İbrahim geleneğini güncelleştirme" iddiasındadır.

Siyasi çözümler ve örgütlenme açısından söyledikleri özet halinde şudur:

- Şimdiye kadarki tüm kurtuluş hareketleri, marksist / sosyalist olanlar da dahil ve PKK da dahil olmak üzere, var olan iktidarı ele geçirmek için mücadele yürütmüştür.
- Sorunlara dar sınıf / millet / milliyet / milli devlet v.b. bakış açısıyla yaklaşılmıştır.
- Şimdiye kadar devlet kutsallaştırılmış, bireyin özgürlüğüne, bireyin kurtuluşuna, özgürleştirilmesine gereken önem verilmemiştir.
- 20. yüzyılda anlaşılır olan bu dar bakış açıları 21. yüzyıl için artık eskimiştir. İnsanlığa yeni bir "İbrahimi kurtuluş hareketi" gereklidir. Bunun çıkış noktası bütün insanlığın çıkarlarıdır.
- Bu yeni İbrahimi kurtuluş hareketi hiç bir şart altında iktidarı ele geçirme, devletleşme vb. işine girişmeyecektir.
- Yapılması gereken var olan demokratik hakları sonuna dek kullanarak legal alanda mücadele yürütmek, devlet örgütlerinin dışında paralel bir örgütlenme yaratmaktır.
- Herkes en az bir kaç sivil toplum örgütünde örgütlenmelidir. Böylece bütün sivil toplumun devlet dışında örgütlenmesiyle, alttan bir örgütlenmeyle devlet de "demokratik cumhuriyete" dönüştürülmüş olacaktır.
- Bu mücadelede yöntemler demokratik olacaktır, şiddete / silaha yer yoktur.
- Bu dönüşümün motorunu kadınlar oluşturacaktır. Bu bağlamda Abdullah Öcalan, kendisini anaerkil dönemin modernleşmiş insanı olarak değerlendirmektedir. Kendisini "erkekliğini öldürmüş bir bilge" olarak sunuyor.
- Abdullah Öcalan'ın kendine yakıştırdığı ve PKK'nin de kabullendiği bütün sıfatlar dinden, mitolojik tanrı düşüncelerinden, peygamberler tarihinden alınmış sıfatlardır.
- Abdullah Öcalan'ın "21. yüzyılın Manifestosu" olarak adlandırdığı

Özgürlük ve devrim isteyen DEVRİM demelidir!

kitabında, ortaya koyduğu "bütün insanlık için yeni İbrahimi kurtuluş yolu" gerçekte bir dinin tüm özelliklerine sahip bir inanç bildirgesidir. Abdullah Öcalan, yeni olduğunu

söylediği bu inancın kitaplı peygamberi konumundadır.

■ Abdullah Öcalan'ın yeni dinin siyasal alandaki teorisine verdiği ad "Üçüncü Alan Teorisi"dir. Onun yeni olduğunu iddia ettiği bu teori aslında hiç de yeni değildir. Bu anlayış daha önce bir dizi liberal burjuva teorisyen tarafından, (bu arada kimi "marksist" kökenli teorisyen tarafından da) "Sivil Toplumculuk" adı altında savunulmuştur. Yukarıda gösterdiğimiz gibi "yenilikçi" reformist ÖDP'nin en sağ kesiminin savundukları da, özde Abdullanh Öcalan'ın savunduklarından çok ayrı şeyler değildir.

PKK Parti Meclisi aldığı kararlarla Abdullah Öcalan'ın çizdiği yolda ilerlemektedir. Parti Meclisi yaptığı açıklamada; "20. yüzyılın uluslararası sisteminin ayakta olan yapılarının düşünce, siyaset ve ilişki tarzının tamamen aşılacağı" tespitini yapmakta ve şöyle demektedir:

"Değişim süreci hangi yöntemlerle yaşanırsa yaşansın, sonuçta 21. yüzyıla damgasını vuracak olan yeni uluslararası sistem, insanlığın her alanda yaşadığı küresel bütünleşmeye uygun olarak daha demokratik, barışçıl ve işbirliğini esas alan bir karakterde olacaktır."

Emperyalizm yıkılmaksızın "küresel bütünleşme içinde"; daha demokratik, daha barışçıl, işbirliğini esas alan karekterde", "yeni" bir sistem!!! İşte yenilik diye savunulan bu! Bunun neresi yeni?! Açın 20. yüzyılın başında Bernstein'ın, daha sonra Kautsky'nin yazdıklarını okuyun. En son Gorbaçov'un yazdıklarını okuyun. Ya da doğrudan burjuvazinin adına konuşanları, emperyalizmin doğrudan propagandacılarını, Fukuyama'ları vb. ni okuyun!

PKK Parti Meclisi yenilenme ve değişimde o kadar ileridir ki emperyalistlerin dıştan müdahelesini "anlamlı ve değerli" bulmaktadır. Şöyle deniyor açıklamada:

"Elbette kendi sorunlarını çözemeyen ve çözümsüzlük içinde çevreye zarar veren ortama dıştan müdahele gelir. Ortadoğu'nun günümüzdeki durumu biraz da buna benzemektedir. Elbette bölünmüşlüğü ve antidemokratizmi içeren günümüz siyasi statükosunu dıştan da olsa değiştirecek içerikte gelişecek müdahelelerin bir anlamı ve değeri vardır. Bu temelde partimiz eski statükoyu korumaya çalışan dış müdahelelere karşı olduğu gibi, statüko değişikliğini hedefleyen dış müdahelelerin de değişimin demokrasi yönünde olmasına özen göstermesini ve bölgenin demokratik iradesini esas almasını gerekli görmektedir."

PKK emperyalizmden, somut olarak da ABD emperyalizminin Ortadoğu'da "statüko değişikliğini hedefleyen" müdahelesinden yana olduğunu açıklıyor!!! Değişim ve yenilenmede gelinen yer burası.

Kuzey Kürdistan – Türkiye açısından ise PKK, CHP'den kopanların partileşme çabaları sürecinde "solda birlik" sağlayacak "yeni bir parti" projesinin savunuculuğunu yapıyor.

Daha önce öne sürülen "HADEP'in Türkiyelileşmesi" projesi ne HADEP içinde, ne de dışında yeterli taraftar toplayamadı. Bu arada sosyaldemokrat solda yeni oluşumun gündeme gelmesiyle, bu kez iktidar alternatifi olarak HADEP ve "yeni oluşumun" merkezini oluşturacağı bir "demokrasi bloku" siyaseti formüle edildi. Fakat; "Sosyal Demokrat solda yeni oluşumun partileşememesi, HADEP'in ise Türkiye partisi olarak genişlemekte zorlanması, iktidar alternatifi olacak bir demokrasi blokunun oluşmasını engelledi." (Özgür Politika, imzasız başyazı, 21 Şubat 2002)

Gelinen yerde PKK'nin, PKK adına faaliyetlerinin AB ülkelerinde ve Türkiye'de durdurulması, "yeni partileşmenin" önündeki kimi engelleri de kaldırmak anlamına geliyor.

HADEP'in yasaklanması, kapatılması halinde, sosyaldemokratlarla ittifakın bizzat sosyaldemokrat bir yeni parti içinde gerçekleştirileceği, aksi taktirde seçim ittifakı vb. şekillerde oluşturulacak bir "demokrasi bloku" bugünkü PKK'nin toplumdaki arayışa sunduğu cevap. Bu cevap evet demokrasiden en iyi halde batılı emperyalist ülkelerdeki gericileşmiş burjuva demokrasisini anlayanlar açısından yeterlidir. Sömürüsüz yeni bir dünya, işçilerin-emekçilerin egemenliği davası açısından bu cevap, burjuvazinin değişik alternatiflerinden biridir yalnızca.

ARAYIŞA DEVRİMCİ CEVAP...

Devrimciler açısından bütün tartışmalarda belirleyici olan şudur:

Burjuvazinin emekçilere karşı topyekün saldırı içinde bulunduğu, uluslararası alanda da emperyalizmin bir yandan kendi içinde dalaşırken diğer yandan halklara, ezilenlere karşı en yoğun saldırılarını yönelttiği bir dönemde yaşıyoruz. Bu ortamda Kuzey Kürdistan - Türkiye'de burjuva siyasetçilere ve siyasi partilerine güven iyice sarsılmış durumdadır, burjuvazi siyasi arenada

Antikapitalist/sosyalist mücadeleyle, demokrasi mücadelesi birbirinden ayrılmaz bir biçimde iç içe geçmiştir. "Demokrasi bloku" bu gerçeği gözönüne almak, ona göre şekillendirilmek zorundadır.

yeni alternatifler aramak durumundadır. Hem sağda hem solda "güvenilir siyasetçi" boşluğunu doldurmak için ileri sürülen bir dizi alternatif gerçekte halk açısından tercih edilecek alternatifler değildir.

Peki devrimci sol güçler bu boşluğu doldurabilir mi? Bugün ne yapılmalıdır? Biz bu soruya Nisan 2001'de yayınladığımız bir yazıda şu cevabı vermiştik:

"Devrimci sol güçler açısından, anda gerçek anlamda geniş emekçi kitleleri içinde aranılır ve güvenilir bir alternatif olma durumu yoktur. Devrimci sol güçler, kitle temeli itibariyle, marjinal küçük gruplar durumundadır. Fakat devrimci sol gruplar, egemen sınıfların da baş saldırı hedefi durumundadırlar. Kendilerini savunma ve gelişmeleri için, her birinin tek başlarına güçsüzlüğü de (birinin diğerine göre biraz daha güçlü olması, kitlesel etki açısından her birinin marjinal güçler olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor.) gözönüne alındığında, ortak düşmana ve saldırılara karşı, eylem birliğini sağlama, üzerinde birleşilen belirli somut talepleri elde etmek için hareket birlikteliğini sağlama hayati önemde bir sorundur. Bu aynı zamanda kitleler içinde etkinin arttırılması, kitlelerin güveninin kazanılması için de hayati bir sorundur. Emekçi kitleler haklı olarak, en basit sorunlarda bile örgütlü güçlerini birleştirmeyi beceremeyen, aralarında eylem birliğini sağlayamayan güçlerin, nasıl olup da halkın mücadele birliğini sağlayacağını sormaktadırlar. Bu bağlamda örneğin son ölüm orucu eylemlerinin neden üç örgüt tarafından başlandığı, neden gelinen yerde iki ayrı talep listesi olduğu düşünen her insanın sorduğu, bizim cevaplandırmada güçlük çektiğimiz sorulardır! Aynı şekilde neden örneğin eylemler içinde DHKP-C'nin, Devrimci Solcuları; MLKP'nin KP-İÖ'cüleri eylemlerden dışlamaya çalıştıkları ve bunun için yer yer şiddete başvurmaktan bile çekinmedikleri, her düşünen insanın sorduğu, cevap istediği, bizim cevaplandırmada güçlük çektiğimiz sorulardır. Böyle kendi içinde en basit konularda bile birbirine tahammülsüz, birbirini yiyen bir devrimci solun kitleler içinde gerçek alternatif haline gelmesini çok bekleriz!

Eğer kitlelerin gözünde gerçek bir alternatif haline gelinmek isteniyorsa, devrimci sol grupların tümü açısından yapılacak ilk iş, aralarındaki ideolojik-siyasi ayrılıklar ne olursa olsun, ortak düşman saldırılarına karşı ve demokratik hakların savunulması ve genişletilmesi için mücadele birliğinin sağlanmasıdır. Devrimci sol gruplar, birbirlerine karşı ve kendi içlerinde şiddet eylemlerini ilke olarak reddetmeli; ideolojik-siyasi görüş ayrılıkları üzerine açık ve kamuoyu önünde mücadeleyi dıştalamayan bir eylem birliğini sağlamalıdırlar. Her örgütün ajitasyon ve propagandada tam serbestliğini tanıyan bir eylem birliği, devrimci grupların en geniş eylem birliğini sağlamanın yoludur. Demokrasi istediğini, demokrasiyi devrimle kazanacağını söyleyenlerin, kendi içlerinde ve aralarında ideolojik-siyasi görüş ayrılıklarını –yer yer şiddet kullanarak da– bastırmaya kalkışması, olacak iş değildir. Bu tavırlar emekçilere güven vermez! Tersine onları devrimden, devrimciden soğutur. Kendi içinde demokrasiye tahammülü olmayanların, topluma demokrasi getirme iddiası içi boş bir iddiadır. Bu yüzden devrimci sol gruplar açısından, anda toplumda var olan siyasi boşluğu doldurma konusunda yapılacak ilk iş, kendi aralarında ajitasyon-propagandada serbestlik, eylemde birlik şiarını hayata geçirmek ve tek tek eylemlerde sağlanacak eylem birliklerine temel olacak nispeten kalıcı bir koordinasyon ve örgütlenme yaratmaya çalışmaktır. Geçmişte bu yönde girişilen inisiyatifler içinde örneğin BDGP olumlu bir deneyim ve insiyatif idi.

Kuşkusuz salt devrimci sol grupların kendi aralarında eylem birliğini sağlamaları, anda toplumda var olan siyasi boşluğu soldan doldurmaya yetmez.

Bunun dışında, düzene muhalif olduğunu söyleyen, sosyalist olduğunu söyleyen, demokrasiden, barıştan yana olduğunu söyleyen, ulusal baskıya, ırkçılığa, cinsel baskıya karşı olduğunu söyleyen, emperyalist sömürü ve tahakküme karşı olduğunu söyleyen; işkenceye karşı olduğunu, insan haklarının uygulanmasından yana olduğunu söyleyen tüm güçlerin, üzerinde –en azından söylemde– birleşilen asgari talepleri savunma (işçilere emekçilere tüm halka yönelik ekonomik ve siyasi saldırılara karşı var olan hakların savunulması ve genişletilmesi için mücadele; halk yığınlarının yaşama ve mücadele şartlarının iyileştirilmesi için mücadele, faşizme karşı burjuva demokratik haklar için mücadele) temelinde biraraya getirilmesi gereklidir. Bunun da andaki yollarından biri, kendi içinde hiç bir burjuva partisinde görülmeyen genişlikte bir demokrasi yaşayan ve yaşatan bir cephe örgütünün inşasıdır. Bu cephe örgütü, onun içinde çalışan her gruba tam bir ajitasyon propaganda örgütlenme özgürlüğü tanır; her grup isterse bu cephe örgütü içinde kendi grup yapısını korur, kendi fraksiyonunu kurar veya kendine yakın gördüğü örgütlerle ayrı ortak bir fraksiyon oluşturur. Cephe örgütünün programı kuşkusuz üzerinde birleşilen asgari müştereklerin ifade edildiği bir program olur. Bu bugünkü şartlarda burjuva demokratik hakların birlikte savunulması, faşist saldırılara, emperyalist tahakküme birlikte karşı konulması, bağımsız-demokratik bir ülke için mücadele edilmesi programı olabilir. Fakat bu cephe örgütü onun içinde çalışan her örgüte kendi özel programını da kendi (fraksiyonu) adına açıkça savunma, bu te-

Özgürlük ve devrim isteyen DEVRİM demelidir!

melde yığınlar içinde propaganda yapma, örgütlenme özgürlüğünü tanır. Bunun engellenmesine ilke olarak karşı çıkar. Böyle geniş bir demokratik cephe birliği, alternatif arayan kitleler açısından gerçek bir alternatif olabilir.

Böyle bir cephe örgütü, şu an varolan ortamda, legal bir siyasi parti olarak da ortaya çıkabilir. Gerçek anlamda bir burjuva demokratik programla (ki bu sosyalistlerin/komünistlerin asgari programıdır) ortaya çıkan, kendi içinde burjuva demokrasisinden ileri gitmek isteyen grupları da barındıran ve bunların ortak düşmana karşı ortak mücadelesi ve kendi aralarında barışçıl yöntemlerle yürütülecek ideolojik mücadele ve yarışının şartlarını yaratan, demokratik bir kitle partisi, bugün yığınlar içinde, tek tek legal sol partilerin harekete geçirdiği kitlelerin aritmetik toplamından daha fazla bir gücü harekete geçirebilir. Böyle bir (cephe) parti(si) hatta egemenlerin meclis ahırının kürsüsünü, sömürü düzeninin gerçek yüzünü teşhir edecek bir kürsü olarak kullanacak güce kısa sürede de varabilir. Yeter ki, gerçek anlamda "muhalif" sol, "demokrasi" istediğini iddia eden sol, bu isteğinde ciddi olduğunu göstersin, kendi içinde demokrasiyi yaşayıp yaşatmaya hazır olsun.

Biz kuşkusuz hayalci değiliz. Bu söylediklerimizin önümüzdeki kısa dönem içinde hayat bulmasını beklemiyoruz.

Fakat gerçeklerin inatçı olduğunu, eninde sonunda doğru olanın kendisine yolu açacağını biliyoruz.

Çağrımız, doğrunun kendine yol açmasına katkıda bulunmak ve zaman kaybetmemek için, öncelikle bütün devrimci insanların kendi gruplarını bu sorunların ciddi bir biçimde tartışılmasına zorlamaları çağrısıdır." (Bolşevik Partizan, sayı 135, sayfa 20)

Bugün buna şunları eklemek istiyoruz:

■ Sınıf mücadelesinin bugünkü seviyesinde ve devrimci sol güçlerin bugünkü durumunda, bizim yukarıda önerdiğimiz biçimde bir cephe örgütünün gerçekleştirilmesi mümkün görünmemektedir.

PKK'nin, ÖDP'nin vb. nin önerdiği "demokratik güç birliği", "demokrasi bloku" vb. programatik olarak demokrasi savunma adına, en iyi halde batının gericileşmiş demokrasisini savunmaktadır. Bu demokraside bir çok burjuva demokrat hak sınırlanmıştır, belli kesimler için ortadan kaldırılmıştır.

Bugün burjuva demokrat haklar için, burjuvazinin dünya çapında devrimci olduğu dönemin burjuva demokratik haklarının kazanılması için mücadele, emperyalist sistemin kendisini hedeflemeden yürütülemez. Antikapitalist/sosyalist mücadeleyle, demokrasi mücadelesi birbirinden ayrılmaz bir biçimde iç içe geçmiştir. "Demokrasi bloku" vb. bu gerçeği gözönüne almak, ona göre şekillendirilmek zorundadır. Böyle gerçek bir demokrasi cephesi ancak devrimci sol güçlerin toplumsal muhalefet içinde belirleyici bir güce sahip oduklarında gerçekleştirilebilir.

■ Böyle bir cephe örgütü için devrimci sol güçler açısından bugünün acil görevi, kendi aralarında eylem birliğini sağlamaktır.

Bu bağlamda şimdi geçmişteki Birleşik Devrimci Güçler Platformu'na (BDGP) benzer bir örgütlenme, uluslararası alanda Halkların Mücadelesi Enternasyonal Liga (HMEL) şahsında gerçekleştirilmeye çalışılmaktadır. Bu araç ülkemizde de devrimci sol antiemperyalist güçlerin birliği temelinde daha geniş bir antiemperyalist güç birliğinin oluşturulmasının aracı olarak kullanılabilir.

21 Şubat 2002 ▲

Halklar hapishanesinden bazı görüntüler...

SEÇMELİ DERS: KÜRTÇE

2001 yılının Kasım ayından bu yana Kuzey Kürdistan-Türkiye'de okullarda **"Kürtçenin seçmeli dersler arasına alınması"** temel talebiyle bir kampanya yürüyor. Üniversite öğrencilerinin başlattığı bu kampanyaya giderek orta öğretim ve ilk öğretim öğrencileri ve öğrencilerin aileleri de katıldı. Birçok değişik kesimden insan da kampanyayı desteklediğini açıkladı.

Kürtlerin seçmeli ders olarak da olsa kendi dillerini öğrenme, dillerinde eğitimi talep etmesi en basit insan hakkı ve demokratik hakkının savunulmasından biridir. Bu bağlamda bu talep, demokratik bir hakka, insan hakkına sahip çıkılması bağlamında savunulması ve sahip çıkılması gereken bir haktır.

İnsanların kendi anadillerinde konuşmayı, eğitim görmeyi ve bunu okullarda seçmeli ders olarak öğretilmesini talep etmesi, bunun en basit insan hakkı olduğunu söylemek ve bunun için mücadele etmek zorunda kalması bile, –burjuva demokrasisi açısından bile ele alındığında– aslında Türkiye'deki sistemin gerçek yüzünü ortaya koymaktadır.

"Kürtçenin seçmeli ders olması" talebi, anadilde eğitim talebiyle karşılaştırıldığında, ulusal hak olarak öne sürülebilecek en geri taleplerden birisidir. Fakat bu talebin ulusal hak olarak en geri taleplerden biri olması, bu talebin demokratik bir talep olmasını ortadan kaldırmıyor.

Kürtçenin seçmeli ders olması talebinin, anadilde eğitim talebiymiş gibi gösterilmesine, kitlelerin bilincinin karartılmasına karşı mücadele verilmesi gibi, bu talebin demokratik bir talep olarak savunulması da bir görevdir.

***

Öğrencilerin başlattığı **"Kürtçenin seçmeli dersler arasına alınması"** kampanyası PKK ve PKK'ye yakın yayın organları tarafından **"anadilde eğitim"** kampanyası olarak gösterildi, gösteriliyor. Kürtçenin seçmeli bir yabancı dil olarak okutulması, –yani öğretilmesi– talebinin "anadilde eğitim" talebi olarak gösterilmesi yanlıştır.

Bu kampanyanın PKK ve PKK siyaseti eksenli yayınlar tarafından anadilde eğitim olarak gösterilmesi, kampanyaya olmadık bir nitelik atfetmektir. Yapılan gösteri vb. eylemlerde atılan sloganlar arasında "anadilde eğitim istiyoruz" sloganının da bulunması, kampanyanın gerçekte anadilde eğitim talebiyle yürütülmediği gerçeğinin üzerini örten bir rol oynamaktadır.

PKK yöneticileri bu kampanyayı ***"Türkiye'nin demokratikleştirilmesinde esas ve belirleyici nitelikte"*** bir kampanya olarak göstermeye çalışıyorlar. (Bkz. 2 Şubat 2002 tarihli Özgür Politika, Cemil Bayık'ın tavrından)

PKK her geçen gün daha fazla sisteme yamanmaya çalışırken; kampanyanın "anadilde eğitim" kampanyası olarak gösterilmesini sömürgeci faşist Türk devletinin yetkilileri, kampanyayı yürütenlere karşı saldırı, baskı uygulamaları için kullanmaktadır. Buna göre TC Anayasası'nın 42. maddesi: *"Türkçe'den başka hiçbir dil, eğitim ve öğretim kurumlarında Türk vatandaşlarına anadilleri olarak okutulamaz."* diyor. Anayasaya uygun davranan devlet yetkilileri de, Anayasaya "aykırı" davrananlara gerekli(!) tavrı takınıyor! Tabii ki, eğer anayasa izin vermiyorsa, o zaman anayasayı değiştirmeyi, izin verir hale getirmeyi düşünmek dahi mümkün değildir bu kafatasçılar için.

TC'nin baskılarına karşı bu kampanyayı yürütenler –öncelikle öğrenciler– okullara dilekçe verme kampanyası yanısıra, Şubat ayı başlarında Cumhurbaşkanı Sezer'e sözkonusu dilekçeleri göndermek için mektup kampanyası da başlattılar.

Sözkonusu dilekçeler Sezer'e gönderilirken, öğrenciler kampanyanın çarpıtıldığını, ***"Kürtçenin seçmeli ders olması"*** taleplerinin çarpıtılarak ***"anadilde eğitim"*** şeklinde lanse edildiğini; bunun da Anayasa'nın 42. maddesinin ihlali olarak gösterildiğini de bir kez daha vurguladılar.

"Kürtçenin seçmeli ders olması" talebine karşı Türk devletinin "bölücülük" yaygarasıyla öğrencilere, kampanyayı destekleyenlere karşı saldırıları, bir kez daha TC denen devletin gerçekte bir halklar hapishanesi olduğunu göstermektedir.

En basit demokratik bir hak için, somutta Kürtçe öğrenmek için dilekçe verenler –TC Anayasası'nın 74. maddesi, vatandaşa, yetkili makamlara ve TBMM'ye yazılı başvuru, yani dilekçe verme hakkını tanımasına rağmen–, "bölücülük" ve "yardım ve yataklık" suçlamalarıyla gözaltına alınmakta, tutuklanmakta, DGM'lere gönderilmektedir.

Türk hakim sınıfları AB'ye girme yolunda Anayasal değişiklikler, uyum yasaları vb. değişikliklerle "demokratikleşme" yanlısı olduğu-

nu göstermeye çalıştığı günümüzde, en basit insani hak talebinde bulunanların polis copuyla, zindanla, işkenceyle karşılaşması Türkiye'deki sistemin gerçekte faşizm olduğunu gösteren bazı gerçeklerdir.

Halklar hapishanesi TC'nin sömürgeci, faşist, ırkçı niteliğini, en başta, devletin değişik kurumlarının kampanya karşısındaki tavırları göstermektedir. Zira devletin kolluk güçlerinin baskıları, zulmü de bu tavırların pratiğe yansımasıdır. Boşuna kolluk gücü dememişler elbette!

Sözkonusu kampanyanın üniversitelerde başlaması, ilkönce Yüksek Öğretim Kurulu'nu (YÖK) harekete geçirdi. YÖK Başkanı Kemal Gürüz, öğrencileri ***"huzur ve sükunu bozan", "dil, din ve ırk farkı gözeterek kamplaşma ve bölücülük"*** yapmakla suçlayarak, dilekçeleri verenler hakkında soruşturma açılacağını ilan etti.

YÖK Yürütme Kurulu'nun aldığı bir kararla yapılması gerekenler rektörlere bildirildi! Bu kararda dilekçe veren öğrenciler hakkında rektörler tarafından soruşturma açılması talimatı verilirken sözkonusu öğrencilerin üniversitelerden atılması da istenmekteydi. Bu karar sonucu onlarca öğrenciye bir ya da iki yarı yıl üniversiteden uzaklaştırma cezası verildi. Kimi öğrenciler de açılan soruşturma sonuçlarını bekliyor. Diyarbakır DGM'si ise Dicle Üniversitesi'nde dilekçe verenler hakkında soruşturma açmakta gecikmedi.

YÖK'ün kararının uygulanmasının en açık örneği Afyon'da yaşandı. Dilekçe veren 49 öğrenci değişik sürelerle okuldan uzaklaştırıldı. Afyon Cumhuriyet Başsavcılığı ise sözkonusu öğrenciler hakkında soruşturma açtı.

Hakkında ceza kararları verilenler sadece öğrenciler olmadı... Dilekçeler karşısında "gerekli"(!) tavrı takınmayan birçok öğretmen hakkında da soruşturma açıldı. Hatta bazı öğretmenler, çanaklarını Medya TV'ye ayarladıkları ve Medya TV'yi izledikleri gerekçesiyle sürgün edildi.

Kasım 2001 toplantısında MGK, Kürtçenin seçmeli ders talebi için başlayan dilekçe verme, dilekçe verenlere karşı devlet güçlerinin yaptırımlarına karşı protesto eylemlerini de gözönüne alarak, "sivil itaatsizlik" diye tanımlanan eylemlere karşı önlemler(!) alınmasının önünü açtı. Bu toplantının hemen ardında başta İstanbul olmak üzere birçok şehirde değişik kültür merkezleri ve basın yayın kuruluşları, dergi büroları DGM'nin talimatıyla basıldı. Özellikle HADEP'e yönelik saldırılar daha da yoğunlaştı.

İçişleri Bakanlığı ise 81 ilin valiliklerine gönderdiği "çok gizli" ibareli değerlendirme raporunda sözkonusu "sivil itaatsizlik" eylemlerinin PKK tarafından yönlendirildiğini belirtiyor ve gereken önlemlerin alınmasını istiyordu.

Sözkonusu eylemlerin PKK tarafından yönlendirildiği ve PKK'nin öğrencilere: *"Siz 15 Ağustos eylemini yapanlardan daha onurlu bir iş yapıyorsunuz."* dediğinin belirlendiği tespiti sonrasında, ***"savcılıklar ve polis, bu yönde talep gelebilecek tüm üniversiteleri ve ilköğretim okullarını mercek altına aldı."*** *(Hürriyet, 17 Ocak 2002)*

Üniversiteler başta olmak üzere sözkonusu okulların mercek altına alınması ve baskılar; İçişleri Bakanlığı tarafından Ocak ayı ortasında 81 ilin valiliklerine, Jandarma Genel Komutanlığı'na ve Milli Eğitim Bakanlığı'na gönderilen genelgeyle, kampanyanın arkasındaki gücün PKK olduğunu; öğrencilerin eylemlerinin, dilekçelerdeki taleplerinin Anayasa'ya aykırı olduğunu açıklaması ve gerekli tedbirlerin alınmasını istemesiyle daha da yoğunlaştı. Gözaltılar, tutuklamalar çoğaldı.

Gözaltına alınmalarda gösterilen gerekçelerden biri de ***"Anayasa'ya aykırı dilekçe vermek"*** oldu. Örneğin Diyarbakır DGM'si tutukladığı insanların tutuklanmasının gerekçesini şöyle açıklıyordu: ***"Şahısların, Anayasa'ya aykırı dilekçe ile başvuruda bulunma eylemlerinde bulundukları tespit edildi."***

Dilekçe vermenin Anayasa'ya aykırılığı ise İçişleri Bakanlığı tarafından gönderilen genelgede, dilekçe verme hakkı bağlamında Anayasa'nın ihlal edildiği açıklaması yol gösteriyordu... Bu da dilekçelerin örgütlü biçimde verilmesiyle ve Anayasa'nın izin vermediği bir talepte bulunulmasıyla açıklanıyordu.

Diyarbakır Valiliği de genelge yayımlayarak ilçe kaymakamlıklarına ve okullara gönderdi. Sözkonusu genelgede valilik, dilekçelerle ilgili yetkili mercilerin muhtar, nüfus müdürlüğü ve okul müdürlüğü olmadığı açıklanarak, dilekçelerin kayda sokulmadan, herhangi bir işleme tabi tutulmadan mülki amirliklere bildirilmesi emrini verdi.

MGK'nin Ocak (2002) toplantısında da bu kampanya ele alındı. Basına yansıdığı kadarıyla MGK toplantısında: *"Geçen bir aylık dönemi kapsayan istihbarat ve güvenlik raporları ışığında, özellikle terör örgütü tarafından yönlendirilen, resmi*

Onlarca tutuklama daha

Anadilde eğitim için Amed ve Van'da mahallelerde eylemler sürdürülürken, İstanb
Elazığ, Adana ve İzmir'de çoğu kadın onlarca kişi tutuklanarak cezaevine konuldı

dilden başka bir dil ile eğitim konusundaki ayrılıkçı faaliyetlerle ülke güvenliğine yönelik iç ve dış kaynaklı diğer zararlı faaliyetler ve bu faaliyetlere karşı alınan, alınacak önlemler gözden geçirilmiştir." (28 Ocak 2002 tarihli basından)

Sözkonusu önlemlerin neler olduğu aslında yapılan uygulamalarda görülebilir. "Kürtçenin seçmeli ders olması" talebine karşı Türk devletinin baskılarının barbarlığı öylesi bir düzeye vardı ki, bu devletin sadık savunucularından olan bazı burjuva gazeteciler, yazarlar vb. bile, "gösterilen tepkinin yanlış" olduğunu dile getirmeye başladı. Hatta bazıları, –yürüyen kampanya bağlamında haklı olarak– sözkonusu olanın Kürtçe ile eğitim olmadığı, Kürtçenin öğrenilmesi talebi olduğunu vurgulamaya ihtiyaç duydular.

Devletin bir başka kurumu RTÜK ise, Kürtçe yayın yapan radyo ve televizyonlara kapatma cezası vermede her zamankinden daha "cömert" davrandı... Örneğin, Diyarbakır'da yayın yapan Gün TV, Kürtçe yayın yapması nedeniyle "bölücülükle" suçlanarak peşpeşe iki kere 365 gün süreyle, yani iki yıl kapatma cezasına çarptırıldı. Gün Radyo'ya ise bir yıl kapatma cezası verildi.

ŞOVENİST BASIN

Sömürgeci faşist Türk devletinin böylesi faşist uygulamaları sürerken, bu devletin siyasi temsilcileri ve medyası da ırkçılığını gösteriyor ve kitlelerin Türk şovenizmiyle, ırkçılıkla ağulanması görevini yerine getiriyor.

Sabah gazetesi yazarı Gülay Göktürk örneğinde olduğu gibi PKK'nin siyasallaşmasına fırsat tanınıp samimiyetinin denenmesini isteyenlerden, Kürtçenin "bireysel haklar" temelinde öğrenilmesini isteyenlere kadar en demokrat geçinenler bile, Türkçenin resmi dil olmasının tartışılamaz bir sorun olduğunu ve Türkçe dışında herhangi bir anadilde eğitimin olamayacağını savunmaktadırlar.

Türkçenin resmi dil olmasına PKK de karşı değil... Tersine PKK, Türkçenin resmi dil olarak kalmasını savunduğu yönünde durmadan açıklama yapmaktadır.

Örneğin, PKK'nin propaganda sorumlularından D. Ali Küçük şunları söylüyor:

"Türkçe yine resmi dil olsun, buna Kürtlerin itirazı olmaz. Kürtler de demokratik devletin bir üyesi olarak kimlik, kültür ve dil haklarını kullansınlar. (...) Kürtler aynı devletin vatandaşı olsunlar. Türkiye kimliğini taşısınlar, fakat Türk kimliğinin üyesi yapmak için yıllardır sürdürülen çağdışı, hatta Osmanlı'dan daha geri politikalara son vermenin zamanı gelmiştir." (Özgür Politika, 21 Ocak 2002)

Aynı devletin vatandaşı olmakla, Türkiye kimliğini taşımanın içeriğini PKK "üst kimlik" olarak doldurmaktadır. Bu ise: "Türkiye vatandaşı ama Kürt" olarak dile getirilmektedir. Bu bağlamda PKK'nin "bölücü" olmadıklarına dair açıklamaları ile Türkçenin resmi dil olmasına karşı olmadıkları yönündeki böylesi açıklamalar Türk hakim sınıflarını hâlâ ikna etmemiştir.

Sonuç olarak aralarındaki tüm farklılıklara rağmen, kampanyayı yönlendiren PKK de, kampanyaya karşı ırkçı niteliğini gösteren saldırılarla yanıt veren faşist Türk devleti de, demokrat olduğunu iddia eden değişik siyasetçi ve medya mensupları da Türkçenin resmi dil olması noktasında birleşmektedirler. Bunlar "vatanı ve milletiyle bölünmez bir bütün olan" misak-ı millinin savunuculuğu noktasında da birleşmektedirler. Bu noktalarda birleşenlerin, andaki çatışmalı, çelişmeli duruma rağmen uzun vadede ortak noktalarda –örneğin bireysel haklar temelinde herkesin kendi imkânıyla Kürtçe öğrenmenin önündeki engellerin kaldırılması, RTÜK denetiminde radyo, TV yayını vb. noktada– buluşmalarının önünde tayin edici önemde hiçbir engel yoktur.

"Devletin Kürtlerin kendi imkânlarıyla dilini geliştirmenin önündeki engelleri kaldırması" ortak noktada buluşmak için PKK'nin şimdiden kabul ettiği, savunduğu bir düşüncedir. PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan şunları savunmaktadır:

"Çarpıtıyorlar, biz devletin ikinci resmi dili olsun demiyoruz. Biz ana dil diyoruz, resmi dil demiyoruz. Ana dil hakkı doğal bir haktır, temel bir insan hakkıdır. ***Kendi olanaklarımızla dili geliştirmek istiyoruz. Devlet buna engel olmamalıdır."*** *(abç) (Özgür Politika 1 Şubat 2002)*

Burjuva basında Kürtçeye izin verilmesini isteyenlerin ve bu kampanyada yer alanların –kitlesel katılım açısından– esasının yaklaşımı da, Türkçenin resmi dil olarak varlığını koruması yaklaşımıdır. Böylece Türkçenin Kürtçeye ve Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yaşayan tüm milliyetlerin dilleri karşısındaki imtiyazlarının korunması da savunulmaktadır.

Bu ise, tüm dillere eşitliği savunmak değildir. Tüm dillere eşitlik sağlanmak isteniyorsa, o zaman çok uluslu bir devlet olan Türkiye'de Türkçenin resmi dil olmaktan çıkarılması için mücadele verilmek zorundadır. Anda yürüyen kampanyada ne Türkçenin resmi dil olmaktan çıkarılması savunulmaktadır, ne de azınlık milliyetlerin de kendi anadillerini öğrenme, anadillerinde eğitim savunulmaktadır. Kampanyacılar açıkça kendisini sadece Kürtçenin seçmeli ders olması talebiyle sınırlamaktadır.

Bırakalım sosyalizmi, demokrasi açısından bile savunulması gereken talep herkese anadilde eğitim talebidir. Somut olarak Kürtçe eğitim talebi de Kuzey Kürdistan'da eğitimde birinci eğitim dilinin Kürtçe olması talebiyle –diğer dillerin de seçmeli olması talebiyle– birleştirilmesi gerekiyor.

Anadil konusunda savunulması gereken temel düşünce; resmi dile son, tüm dillere tam hak eşitliği, şu ya da bu dile imtiyazlara son düşüncesidir. Bu ise, ancak ve ancak değişik uluslardan işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesiyle, faşist Türk devletini yıkıp işçi-köylü iktidarını kuracak olan demokratik devrimle mümkündür.

Bunun için mücadeleyi yükseltmek gerekir.

20 Şubat 2002 ▲

Emperyalizme karşı mücadele ve bazı yanlış anlayışlar

11 Eylül 2001 tarihinde ABD'de Dünya Ticaret Merkezi'nin (DTM) kaçırılan sivil uçaklarla havaya uçurulması ve Pentagon'a saldırı ile başlayan ve Afganistan'da Taliban rejiminin yıkılmasına kadar süren olaylar süreci bir çok siyasi hareketin emperyalizme karşı mücadeleden ne anladığını, mücadele biçimlerine nasıl yaklaştığını gösteren bir turnusol kâğıdı rolü oynadı.

11 Eylül 2001 saldırılarının hemen sonrasında, aralarındaki bir dizi çelişkiye rağmen emperyalist dünya –büyüğü ve küçüğü ile, egemen kapitalist devletlerle bağımlı devletler– bu saldırıyı mahkûm etmede birleşti. Hemen arkasında saldırının sorumlusu olarak ilan edilen Bin Ladin önderliğindeki El Kaide örgütüne ve Afganistan'daki Taliban rejimine karşı emperyalist dünya bir ittifak oluşturdu. Kurulan ittifakın askeri kanadında tüm dünya gericiliği yer almasa da, kurulan askeri ittifakı, askeri ittifakta yer almayanlar da destekledi. Kısa sürede El Kaide örgütü ve Taliban rejimi emperyalist dünyada izole oldu.

Emperyalist gericiliğin El Kaide'ye ve Taliban rejimine karşı geniş bir birlik kurması El Kaide gibi dinci faşist örgütlere, Taliban gibi dinci faşist rejimlere ve onların geri planında durduğu iddia edilen 11 Eylül 2001 eylemine yönelik olarak "sol", Marksizm-Leninizm adına konuşanların bir bölümünde bazı yanlış değerlendirmelerin bir kez daha ortaya çıkmasına vesile oldu.

REFORMİZMİN UTANGAÇ EMPERYALİZM SAVUNUSU

Ülkemizde "sol", reformizmin odaklandığı bir dizi legal parti başka bir çok sorunda hemen hemen hiç ortak hareket etmezken, ne hikmetse(!) 11 Eylül 2001 DTM ve Pentagon'a yapılan saldırılar sonrasında Taliban rejimine karşı yürütülen savaş konusunda ortaklaşa bir tavır takınma ihtiyacı duydu.

İşçi sınıfının en basit, en geri talepleri için bile eylem birliği, ortak açıklamalar yapmayan reformizm, emperyalist dünyanın "birlik", "ittifak" talep ettiği bir konuda hemen bir "birlik", "ittifak" yapabildi. Sosyalist İktidar Partisi (SİP), Emeğin Partisi (EMEP), Halkın Demokrasi Partisi (HADEP), Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP) 2 Ekim 2001 tarihinde Ankara'da yapılan ortak açıklama ile tavır takındılar. Ortak açıklamanın en başına 11 Eylül saldırısını mahkum etmeyi koydular:

"ABD'de binlerce insanın hayatına mal olan saldırı, kim hangi amaçla yaparsa yapsın, insanlık dışıdır ve bu özelliğiyle de insanlık tarihindeki yerini alacaktır." (Sol, Sayı 153, sayfa 6)

Reformizm tam da karakterine uygun bir biçimde soruna sınıfsal açıdan değil, tüm sınıfların ortak paydası olarak gösterilen "insanlık" sorunu kriterinde yaklaşıyor. Tüm "medeni" insanlığın, çıkarları birbirine düşman sınıflara bölündüğü, bu düşman sınıflardan burjuvazinin, insanlık içerisinde küçük bir azınlığa sahip olmasına rağmen egemen sınıf olarak kendi kriterlerini "insanlık kriterleri" diye tüm topluma dayattığı şartlarda şu ya da bu toplumsal soruna, sınıf çıkarları ve sınıf mücadelesinden bağımsız bir biçimde "insanlık" kriteri ile yaklaşmak aslında burjuvazinin dümen suyunda yürümek, burjuvazinin değirmenine su taşımaktır.

Bugünkü insanlığın içinde bulunduğu tarihsel koşullarda tam da gerekli olan yaklaşım burjuvazinin "insanlık" safsatalarının gerçek yüzünü ortaya çıkarmak, bu safsataların arkasında yatan sınıf çıkarlarını ve yürüyen sınıf çatışmasını ezilen sınıflar açısından aydınlatmaktır. Ne zamanki, bugünkü "insan toplumu" içerisindeki uzlaşmaz sınıf çelişkileri aşılacak, sömürü sistemine dayanan burjuvazinin sistemi ortadan kaldırılacak, giderek tüm toplumsal sınıflar arası farklılıklar aşılacak, yani sınıfsız bir toplum yaratılacak; işte o zaman gerçekten genel olarak "insanlık"tan konuşmanın ve sorunlara genel olarak "insanlık" kriteri temelinde yaklaşmanın haklı gerekçeleri olacaktır. Bu tür bir toplumsal sisteme ulaşılmadığı ölçüde ve yerde her toplumsal soruna yaklaşımdaki temel ölçüt "kim, kime karşı, hangi amaç için, hangi araçlarla" kriterleri olacaktır.

11 Eylül 2001 DTM ve Pentagon'a yönelik saldırıları, ezilen sınıfın davasına bağlı olanlar tam da bu nedenle "kim, kime karşı, hangi araçlarla, hangi amaç için yapmıştır, bu eylem kime yarar sağlamıştır" temelinde tartışırlar. Bu devrimci kriterler temelinde bakıldığında 11 Eylül 2001 saldırısı, kısa sürede giderilecek mali zararı ve ABD emperyalizmi gibi bir büyük emperyalist gücün küçük bir askeri grup tarafından düzenlenen askeri eylemle de vurulabileceğini göstermesi dışında, emperyalist sisteme, somut olarak ABD emperyalizmine gerçekte zarar vermemiştir.

Tam tersine, *"11 Eylül eylemi, ABD emperyalizmine, dış politikada büyük bir inisiyatif fırsatı sundu. Dünyanın andaki en büyük haydudu, en büyük saldırgan gücü, yalnızca kamuoyu önünde değil, bütün dünyada 'saldırıya uğrayan mazlum' görüntüsüyle, 'terörizme karşı mücadele' adına, beğenmediği, işine gelmeyen, her kişi ve rejime saldırma fırsatına kavuştu.*

Bütün emperyalist güçler –tabi kendi hesaplarıyla da– terörizme karşı savaşın herkesin görevi olduğu tezini kabul edip ABD'nin kurduğu 'antiterörist cephesi'nde yerlerini aldılar. ABD'nin bu savaşta 'lider ülke' konumunu resmen kabul ettiler. Bununla birlikte ortak bir terörist tanımının olmadığı şartlarda, teröristin kim olduğunun tanımlanması hakkının pratikte ABD'ye ait olduğunu da kabul etmiş oldular.

(...)

Yani emperyalistlerarası dünya hegemonyası dalaşında ABD 11 Eylül'ü iyi kullanarak anda birinci güç olduğunu bir kez daha göstermiş ve dünyayı kendi istediği biçimde şekillendirme noktasında belirli avantajlar sağlamıştır. O, saldırısında görünürde bütün emperyalist dünyanın desteğini de almıştır. Fakat bu ittifak geçici bir ittifaktır. Bu ittifak içinde her müttefik andaki durumuna göre en büyük avantajı sağlamaya çalışmakta, aslında aynı zamanda bir rakip olarak gördüğü müttefiklerinin fazla avantaj sağlamaması için onu kollamakta, ilerisi için belirli dayanaklar yaratmaya çalışmaktadır. Uzun vadede bu birliğin parçalanması kaçınılmazdır." (Bolşevik Partizan, sayı 138, sayfa 10-11)

Komünistlerin soruna yaklaşımı böyledir ve reformizmin yaklaşımına taban tabana zıttır.

Mücadele araçları sorununda ancak emperyalizme karşı mücadele perspektifi ile yaklaşıldığında doğru bir tavır takınılabilinir. Komünistler belirli araçları ilkesel olarak reddederler. Örneğin işkenceyi, uyuşturucu ya da kadın ticaretini, kitleden kopuk öncünün tek başına komplocu eylemlerini emperyalist sistemi zayıflatan değil, bu sistemin sürmesine yarayan araçlar, kitlelerin sınıf mücadelesinden uzak durmasına yarayan araçlar olarak görürler; bu tür "mücadele" araçlarını ve yollarını reddederler.

Fakat bazı araçların, işkence gibi bazı şiddet araçlarının ilkesel olarak reddedilmesi demek bir bütün olarak şiddetin reddedilmesi anlamına gelmez. Komünistler uzun vade açısından tabii ki insanlar arasındaki ilişkilerde şiddetin var olmayacağı bir düzen için mücadele ediyor. Böyle bir sistem sömürüden arınmış eşit, özgür ilişkiler öngörür. İçinde yaşadığımız sömürüye dayalı toplumlar şiddet üzerine kuruludur. Bu sistemler, şiddete dayandıklarından ancak ve ancak karşı şiddet kullanarak, şiddete dayalı devrimle yokedilebilir. Şiddetin belirli bir biçimi olan terör, sınıf mücadelesinde düşmanın belirli güçlerini ve mevzilerini yıkmak, zarara uğratmak amacıyla kullanılabilir ve kullanılması gereken bir araçtır. Şiddet, özel olarak terör aracı, biz onu çok sevdiğimizden değil, egemen sınıfların şiddete dayalı düzenlerini yıkmak için başka bir yol olmadığı için başvurmaya zorunlu kaldığımız araçlardır. Şiddet olmadan bırakalım devrimi gerçek-

leştirmeyi, bir çok basit demokratik hakları ele geçirmek bile mümkün değildir.

Sınıf mücadelesinin seyrinden, andaki seviyesinden bağımsız olarak örgütün/öncünün salt kendi durumundan yola çıkarak silahlı mücadeleyi halk adına yürütmesi ve hatta daha da öteye gidip bunu esas mücadele vb. ilan etmesi yanlıştır. Silahlı mücadele, sınıf mücadelesinin bir aracı, onun biçimlerinden biri, halkın silahlı ayaklanması veya halk savaşı olarak da, sınıf mücadelesinin en yüksek biçimidir. Devrimin gerçek taşıyıcısı olan işçi sınıfı ve emekçi yığınların (halkın) silahlı mücadelesi ile devrimin zafer kazanabileceği gerçeği ile, kendine öncülük vehmeden örgütlerin silahlı gruplarının silahlı mücadeleyi esas almaları ve bunu "işçi sınıfının, halkın savaşı" olarak adlandırmaları bir ve aynı şey değildir. Bunu böyle görenler ya da böyle pratik sergileyenler "fokocu" teori ve pratiğin savunuculuğunu yapmaktadırlar.

Sınıf mücadelesinin durumu ne olursa olsun, kendine öncülük vehmeden devrimci örgütlerin silahlı mücadeleyi esas alma adına, onu halk yığınlarının mücadelelerinden kopuk, devlet güçleri ile, öncü örgütlü güçlerin bir düellosu gibi yürütmesi, devrimci enerjiyi çarçur ederek işçi sınıfı ve diğer emekçileri dıştan kurtarıcı beklemeye iterek sınıf mücadelesine zarar vermektedir.

Komünistler bunun dışında, sınıf mücadelesinin andaki durumu ve gelişimini dikkate alarak uyguladıkları şiddet/terör eylemlerinde belli noktalara azami dikkat gösterirler. Öyle ki, devrimci güçlerin eylemleri ile devletin provokasyon eylemleri, ya da devrimci maceracıların bireysel terör eylemleri birbirine çok zor karıştırılabilir olsun. Örneğin komünist örgüt kendi düzenlediği şiddet ya da terör eylemlerinde sivil halka gelebilecek zararı en baştan en az seviyede tutacak bir biçimde planlama yapar, buna rağmen istenmeyen durumlar ortaya çıkarsa verilen zararın özeleştirisini yaparlar.

Reformistlerin devrimci mücadele, silahlı devrim diye sorunları olmadığından, şiddet uygulanan bir noktada genelikle "barışseverlik", "insanlık" demagojilerine sığınmaları ucuz bir manevradır. Bu manevranın çıkış noktası herşeyden önce hakim olan burjuvaziye, kendisinin burjuvaziye zarar verecek şiddet eylemlerine taraftar olmadığını göstermektir. Tam da bu nedenle bizim reformistlerimiz şu tespiti yapmaktadırlar:

"Mazlum ülke halklarını mağdur eden açlığın ve yoksulluğun küreselleşmesi politikalarına karşı (emperyalizme karşı demeyi bir türlü hazmedemiyorlar! / BN) *küresel barış, ekonomik ve toplumsal adalet ve eşitlik mücadelesi yakıcı bir önemdedir." (adı geçen dergi, sayfa 6)*

11 Eylül 2001 saldırılarının yanlışlığından reformistler emperyalizme karşı doğru olarak uygulanması gereken şiddete dayalı halk yığınlarının devrimci mücadele sonucunu çıkarmıyorlar, tam tersine silahlı mücadeleyi, şiddete dayalı devrimci mücadeleyi dıştalayan "küresel barış, ekonomik ve toplumsal adalet ve eşitlik mücadelesini" öne sürüyorlar.

Kendi hakim sınıflarının politikalarına yönelik olarak savundukları da reformistlerin gerçekte kimin yanında yer aldıklarını ortaya koyuyor. Nasıl dünya genelini değerlendirmede reformistler sınıf çıkarları ve sınıf mücadelesini dıştalayan "insanlık" gibi çok "bilimsel" kavramlara sığınarak reformist siyasetlerinin özünü örtmeye çalışıyorlarsa, ülke içindeki sınıf çelişkileri ve sınıf çatışmaları konusunda da "Türkiye", "Türkiye'nin çıkarları" gibi kavramlara sığınıyorlar. *"Partilerimiz hükümeti, Türkiye'yi,* –diyor reformistler– *bölgeyi ve dünyayı sonu belirsiz bir maceraya sürüklemekten uzak durma konusunda bir kez daha uyarır."* Devamında; *"Orta Asya ve Kafkasya'daki petrol ve doğal gaz kaynakları üzerindeki emperyalist egemenlik mücadelesinin parçası olmanın Türkiye'ye bir yarar sağlamayacağını bir kez daha belirtir."* diyorlar. Reformistlerin Türkiye konusunda dikkatlerinin merkezinde "Türkiye'nin çıkarları" duruyor. Bugünkü Türkiye, ona egemen olan sınıfın işbirlikçi burjuvazinin Türkiyesi olduğuna göre ve reformistlerin de bunu bilecek kadar siyaset bilgisine sahip olduklarına emin olmamız gerektiğine göre, gerçekte "Türkiye'nin çıkarlarından", "Türkiye'nin yararlarından" Türk hakim sınıflarının yararı ve çıkarları kastedildiği açıktır. Bu biçimde Türkiye kavramının içeriğini açtığımızda reformistler Türk hakim sınıflarına, sizden güçlü olanlar bu bölgede size "bir koyup üç aldırmazlar" diye akıl vermeye çalışıyorlar.

DEVRİMCİ MACERACILIĞIN YAKLAŞIMI

Reformizmin karşısında kendini alternatif olarak gösteren uç, devrimci maceracılık, öncü savaşçılığı siyasetidir. Bu tür siyasetlerin 11 Eylül 2001 Dünya Ticaret Merkezi'ne ve Pentagon'a yönelik saldırılarını değerlendirmesi bir çok bakımdan reformizmden pek farklı değildir.

"11 Eylül'de tanık olduğumuz eylemler, dünya halklarının en üst boyutta haykırışıdır. Kendini ortaya koyarak, canını ortaya koyarak dile getirdiği isyanıdır.

Emperyalizm bu çığlığı boğmak, dipten gelen bir dalga halindeki bu isyanı, yerüstüne çıkmadan bastırmak için, ABD öncülüğünde 'terör' yaygarasına başladı" (Özgür Vatan, sayı 1, sayfa 3)

"ABD imparatorluğu, Pentagon'u, Dünya Ticaret Merkezi'ni yerle bir eden eylemlerle, büyük bir darbe yedi. Katılın ya da katılmayın, eleştirin ya da eleştirmeyin, bu eylemler, emperyalizmle halklar arasındaki çelişkinin, savaşın en yoğunlaşmış biçimlerinden biridir." (aynı yerden)

11 Eylül eylemi, bir gücün halk yığınlarının devrimci mücadelesinden bağımsız olarak küçük bir askeri grupla düzenlediği bir terör eylemidir. Eylemin yanlışlığı ve devrimciler açısından reddedilmesi gereken özü, onun terör eylemi olması değil, eylemin kendisinin halk yığınlarının

eyleminden bağımsız, belirli bir emperyalist güce zarar verdirmeyi amaçlayan, fakat sonuç olarak hem bu gücün –ABD'nin–, hem de emperyalist sistemin geniş halk yığınları nezdinde meşruluğunun ayakta kalmasına hizmet eden eylemler olmasıdır.

Bu tür bir eylemi Özgür Vatan *"dünya halklarının en üst boyutta haykırışı"*, *"emperyalizmle halklar arasındaki çelişkinin, savaşın en yoğunlaşmış biçimlerinden biri"* olarak değerlendirmektedir. Halk yığınlarının devrimci sınıf mücadelesinden bağımsız bu tür eylemlerin, işçi sınıfının ve diğer emekçi halkların devrimci mücadelesinin en üst boyutu olan, "silahlı kitlesel iç savaş" ile eşdeğer görülmesi; bireysel terör eylemlerini anda verdiği zarara bakarak kitlelerin silahlı mücadelesi ile aynı düzeyde değerlendirilmesi ancak bunu savunanların yanlış mücadele anlayışları ile açıklanabilir.

Bu yanlış mücadele anlayışının dayandığı teorik temel de ABD'nin bugün emperyalist sistemle eşleştirilmesidir.

Özgür Vatan'a göre; *"Dünya halklarının öfkesinin merkezinde ABD'nin olması tesadüfi değildir."* Çünkü; *"ABD emperyalizmi ile dünya halkları arasındaki çelişki, dünyanın baş çelişkisidir." (aynı yerden)*

Emperyalizmi ABD emperyalizmi ile, emperyalizme karşı mücadeleyi ABD emperyalizmine karşı mücadele ile eşitleyen bu anlayışın, ABD emperyalizmine karşı –bir bütün olarak emperyalist sisteme değil– yönelen bir eylemi "dünya halklarının en üst boyutta haykırışı" olarak tanımlaması bu yanlış emperyalizm değerlendirmesinin mantıki sonucudur.

Emperyalist sistem kendi içerisinde bir çelişkiler yumağıdır. Bu çelişkiler yumağı içerisinde, bizzat emperyalist sistem içerisindeki güçler kendi aralarındaki çelişkileri sürekli olarak kendi yararlarına çözmeye; bu amaçla da hiç de seyrek olmayan bir biçimde birbirlerine karşı şiddet araçlarını kullanarak çözmeye çalışırlar. Emperyalist sistemin önemli bir parçası olan bağımlı ülkelerdeki egemen güçler ya da gerici, faşist hareketler (örneğin Irak'ta Saddam rejimi ya da Afganistan'da Taliban rejimi gibi) emperyalist pastadan biraz daha fazla kırıntı kapmak için bile yer yer şu ya da bu emperyalist güç(lerle) çelişkilerini şiddet yolu ile çözmeye giderler.

Bu gerici güçlerin daha büyük gerici güçlere, küçük haydutların büyük haydutlara karşı ganimetten daha fazla pay almak için yürüttükleri mücadelenin emperyalizme karşı mücadele ile hiç bir ortak yönü yoktur. Tersine bu dalaşma emperyalizm içi, gerici bir dalaşmadır. Fakat her gerici güç, somut konuşacak olursak bağımlı ülkelerin gerici egemen sınıfları ya da gerici burjuva yada feodal hareketleri kendi çıkarları için yürüttükleri savaşta halk yığınlarını kullanmak için, mücadelelerini sanki emperyalizme karşı yürütülen bir mücadele imiş gibi göstermeye uğraşırlar.

Bu güçler bunda, devrimci bir alternatifin olmadığı şartlarda önemli bir başarı da gösterirler. Bu durumda gerçekten devrimci, antiemperyalist güçlerin görevi, tutarlı bir antiemperyalist mücadelenin önünü kesmek isteyen bu tür gerici oyunları boşa çıkarmak amacı ile başından itibaren açık ve uyanık olmak; en zayıf olduğu dönemde bile geniş halk yığınlarını bu tür burjuva, feodal manevralar hakkında aydınlatma yükümlülüğüne sahiptir.

Tam da bu noktada Özgür Vatan, gerici güçlerin emperyalist büyük güçlerle çıkar çatışmasında halk yığınlarını aydınlatacağına, onların bilincini karartmakta, kimin dost kimin düşman olduğunun açıkça görülmesini engellemektedir.

Özgür Vatan gibi yanlış emperyalizm değerlendirmesine sahip olanlar tam da bu yüzden genel olarak islamcı gerici faşist güçlere, özel olarak da ülkemizdeki islamcı gerici güçlere karşı tutarlı bir tavır takınacağına, onların gerici yüzünü teşhir edeceğine, "tutarlı" bir antiemperyalizme sahip çıkmaları için çağrı yapmaktadır:

"Taliban'ın da Türkiye'deki islamcıların da anlaması gereken egemenler onları devrimcilere, sosyalistlere karşı kullanırken kendi düzenini pekiştirmek için kullanır. Onlar kendi düzenini pekiştirdikçe de islamcıların da yaşama şansı tükenecektir.

Bu dinciler için bir açmazdır.

Emperyalizme, faşizme karşı olunmadıkça, bu açmaz çaresiz yaşanacaktır. Dünyada da Türkiye'de de böyledir." (Özgür Vatan, sayı 2, sayfa 34)

Özgür Vatan islamcı gericilerde (o yalnızca islamcılar diyor, gerici ya da islamcı faşist nitelemesi yapmaktan özenle kaçınıyor!) antiemperyalist yönler gördüğünden, onları emperyalist düzene bağlayan diğer yönlerini aşmaya ikna etmeye çalışıyor. Yine başka bir yerde ikna yöntemine bağlı olarak şunları yazıyor Yaşadığımız Vatan: *"Tutarlı anti-ABD, antiemperyalist olunmadıkça bu çatışmada yanlış saflarda yer almanız kaçınılmazdır.*

Anti-ABD olmak onun dünya üzerindeki tüm politikalarının karşısına dikilebilmektir. Amerikan işbirlikçisi iktidarın işbirlikçi politikalarına karşı çıkmaktır. Müslümanlık sözkonusu olmayınca bana ne demeye hazır bir mantık Amerika'nın karşısında yer alamaz.

Tutarlı olmak zorundasınız." (Yaşadığımız Vatan, sayı 108, sayfa 37)

Burada yapılan çağrı, islamcı örgütlü gerici güçlere değil de, örgütlü gerici güçlerin etkisindeki islamcı kitleye yapılmış özel bir çağrı olsa bir anlamı ve yararı olurdu. Hayır, bilinçli olarak burada islamcı örgütlü güçlere çağrı yapılmakta ve onlar bu tür ikna yöntemleri ile "tutarlı" antiemperyalist mücadeleye, aslında antiamerikancılığa kazanılmaya çalışılmaktadır.

Bu anlayış da gerçekte tutarlı bir antiemperyalizm anlayışından yoksunluğun müttefik aramada çıkardığı sonuçtur.

Bu kısa değerlendirme de göstermektedir ki, antiemperyalist mücadele ancak yanlış anlayışlara karşı gerçekten tutarlı ve devrimci bir siyasi bilince sahip olduğunda mümkündür.

25 Şubat 2002 ▲

Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)–Bolşevik Parti (Türkiye) ayrışması üzerine bir kez daha...

Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur) ve Bolşevik Parti (Türkiye)'nin ayrı örgütlenmesi, millet / milliyet temelinde değil, coğrafi / bölgesel temelde bir örgütlenmedir. Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur) Kürt ağırlıklı parti olsa bile, bir Kürt partisi değildir, olmayacaktır. Bolşevik Parti (Türkiye) olarak yapılan örgütlenme de, Türk ağırlıklı olsa bile Türk partisi örgütlenmesi değildir. Birisi Kuzey Kürdistan'ın bolşevik partisinin örgütü, diğeri Türkiye'nin bolşevik parti örgütüdür. Çalışma alanındaki tüm milliyetlerden işçilerin örgütüdür bu partiler...

Kuzey Kürdistan-Türkiye proletaryasının öncü örgütü olan partimiz Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) birleşik merkezi bir partidir.

Birleşik merkezi partimiz, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrimin hedefinin bir olduğu (faşist Türk devletinin yıkılması, yerine işçilerin-köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünün kurulması); ama mevcut devletin iktidarının sürdüğü Kuzey Kürdistan ve Türkiye'nin kendine özgü farklılıklara sahip olduğu gerçeğinden hareket etmekte, devrimi örgütlemede bu farklılıkların önemli, belirleyici olduğunun bilinciyle hareket etmektedir. Bu farklılıklardan ötürü Kuzey Kürdistan-Türkiyeli bolşevikler örgütlenmede iki ayrı partinin inşa edilmesi gerektiğini ortaya koymuşlardır. Bu doğru perspektif şekillenmesinden bugüne değin geçen süreçte birleşik merkezi partimiz her iki bölgede örgütlenmenin ihtiyaçlarına cevap verecek bir çalışma yürütmesine rağmen örgütsel alandaki zayıflıktan ötürü önüne koyduğu, bir merkezi parti çatısı altında iki ayrı bölgesel parti perspektifine uygun bir örgütlenmeyi gerçekleştirememiş, ancak partimizin 6. Kongresinde bu yönde belirli ön adımlar atılmasını karara bağlamış, 6. Kongre ile 7. Kongre arasındaki süreçte bu bağlamda kimi somut adımlar atılmıştır. 7. Kongre sonrasında ise bu yönde daha önce atılan adımların ilerletilmesi, yürütülen çalışmanın derinleştirilmesi ve ayrıştırmanın pratikte –olabildiği ölçüde– gerçekleştirilmesi yönünde bir çalışma içine girilmiştir. Şimdi yeni somut ayrıştırma adımları atılma kararı alınmıştır.

Biz gerek Bolşevik Partizan gerekse Stêrka Bolşewîk üzerinden bu bağlamda görüşlerimizi yer yer ortaya koyduk, perspektifimizi açıkladık. Bu yazımızda bir kez daha sorunu çeşitli yönleriyle ortaya koymak istiyoruz.

* * *

Önce ayrıştırma sonucu varmak istediğimiz idealin ne olduğu üzerinde durmak istiyoruz.

Varmak istediğimiz hedefte, (andaki durumda Kuzey Kürdistan-Türkiye'de) iki ayrı bölgesel parti vardır: Bolşevik Parti (Türkiye) ve Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur). Bu iki bölgesel partiden Bolşevik Parti (Türkiye) Türkiye alanında; Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur) Kuzey Kürdistan alanında faaliyet yürütecektir. Bu iki parti kendi alanlarındaki faaliyet içinde o alandaki tüm milliyetlerden işçileri kendi çatısı altında örgütleyecek, gerekirse kendi çatısı altında alandaki ezilen milliyetlerden işçiler için özel örgütlenmeler kuracak, özel örgütsel araçlar kullanacaktır. Her iki parti birbirinden örgütsel olarak bağımsız partiler olacak; aralarındaki ilişki iki ayrı/kardeş partinin, tam eşitlik ilkesi temelinde ilişkisi olacak; biri diğerinin ne yapacağını belirlemeyecektir. Her iki parti kendi kongrelerine, merkez komitelerine, parti örgütlerine, kendi yayın organlarına vb. sahip olacaktır. Bu iki parti üstte merkezi bir partide –ileride tüzüksel olarak da belirlenecek kurallar çerçevesinde– birleşecektir.

Sözkonusu merkezi parti, [Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)] gerçekte her iki partinin ve merkezi görev hücrelerinin (ya da merkezi partinin) göndereceği delegelerin gerçekleştireceği ortak kongrelerde seçilecek merkez komitesinin önderliğinde yalnızca her iki partinin de ortak merkezi işlerini yapmak için gerekli olan merkezi görev hücrelerinden oluşan bir örgütlenmeye sahip olacaktır. Merkezi parti bölgesel faaliyet için örgütlenme işleri yürütmeyecektir. Bu onun görevi değil, bölgesel partilerin işidir. Merkezi parti, gerçek anlamda her iki partinin ortak işleri için gerekli olan bir örgütlenmeye sahip olacaktır. Her iki partinin ortak genel ideolojik, siyasi-örgüt-

sel çizgisi merkezi parti kongresinde belirlenecek, merkezi parti bölgesel faaliyetlerin koordinesi, genel çizgininin bölgesel faaliyetlerde uygulanması için her iki bölgesel partiye de yol gösterme, denetleme, koordine etme işlerini yürütecektir. Bölgesel partiler birbirine direktif verme hakkına vb. sahip değildir. Buna karşı Merkezi parti tüm bölgesel örgütlere de direktif verme hakkına sahiptir.

Andaki durum varmak istediğimiz bu idealden çok uzaktır.

Anda esasta hem Türkiye hem de Kuzey Kürdistan alanı için faaliyet yürüten, henüz gerçek anlamda ayrıştırmamış olduğumuz birleşik bir partiye sahibiz. Bu parti hem merkezi özel görevleri, hem bölgesel faaliyetleri tek elden yönetip yönlendiriyor ve yürütüyor. Ayrıştırma olmadığı için de geçen döneme gelene dek, merkezi bir tek yayın organımız Bolşevik Partizan vardı. Bu yayın organımız bütün işlevleri –bölgesel faaliyetler için ajit-prop, hem de merkezi yönlendirme yazıları vb.– birlikte yürütüyordu.

Kongrede alınan karar doğrultusunda geçen çalışma döneminde ayrıştırma yönünde bir adım olarak belli yoldaşlara Kuzey Kürdistan alanına yönelik bölgesel faaliyet için düzenli periyotlarla yayınlanacak ayrı bir yayın organı Stêrka Bolşewîk çıkarma görevi verildi. Bu, ayrıştırma yönünde somut bir adımdı. Stêrka Bolşewîk yayınlanmaya başladığında, o açıkça Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)'un yayın organı olma perspektifiyle yayına başladı. Fakat Stêrka Bolşewîk yayınlanmaya başlandığında aynı anda Bolşevik Parti (Türkiye) için ayrı bir yayın organı yayınlanmaya başlanmadı. Bu görevi yine Bolşevik Partizan yerine getiriyordu.

Fakat ortaya şöyle bir durum çıktı: Bolşevik Partizan hem merkezi, hem Türkiye bölgesel faaliyeti için yayın organı; Stêrka Bolşewîk ise yalnızca Kuzey Kürdistan alanı için yayın organı.

Bunun yarattığı bilinç de şuydu: Bolşevik Partizan ile Stêrka Bolşewîk arasındaki ilişki, merkezle, ona bağlı alan çalışması arasındaki bir ilişkidir. Türkiye alan faaliyeti aynı zamanda merkezi faaliyettir, öteki bölgesel faaliyettir. Biz ne kadar tersini söylesek de, yüzeysel bakınca durum böyle görünüyordu. Bir dizi yoldaş da bunu böyle kavradı. Bundan ötürü bir dizi sorun çıktı.

Şimdi bizim bütün işlevleri birlikte gören merkezi partimizden iki ayrı bölgesel örgüt ve özel merkezi görevlerle ilgili merkezi bir örgüt yaratmak yönünde yeni somut adımlar atıyoruz. Merkezi örgüt, zaten "özel görev hücreleri" biçiminde merkezi özel görevlerle uğraşan hücre ve yoldaşlar şahsında önemli ölçüde mevcut.

Bölgesel faaliyet yürüten örgütlerde şimdi yapabildiğimiz ölçüde Türkiye alanına yönelik faaliyet yürütecek örgüt ve yoldaşlarla, Kuzey Kürdistan alanına yönelik faaliyet yürütecek örgüt ve yoldaşları birbirinden ayıracağız. Şimdilik bunlar yine tek bir merkezden –anda kendi merkezlerinden değil, çünkü bu henüz yok–, bugünkü birleşik partinin merkezi tarafından, onun özel olarak görevlendireceği yoldaşlar tarafından yönetilip yönlendirilecektir. Bölgesel örgütlenme için örgütlerin ayrıldığı ve bunlar ayrı örgüt bile olsa aynı alanda faaliyet yürütüyorlarsa –ki başlangıçta durum bu; hem Kuzey Kürdistan-Türkiye'de hem de yurtdışında, çalışma yürüttüğümüz metropollerde ayrıştırma alanda faaliyetten çok, alana yönelik faaliyet biçiminde bir ayrıştırma–, bölgesel faaliyet örgütleri arasındaki ilişki, parça-bütün, alt-üst ilişkisi değil, kardeş örgütlerin tam eşitlik temelindeki ilişkisi olacaktır.

* * *

Partimizin ayrıştırma yönündeki perspektifine, ve bu yönde attığı adımlara parti içinden şu veya bu gerekçeyle karşı çıkan yoktur. Ayrışma konusunda sundukları somut plan ve perspektiflerinde ayrışmayı onaylayan tutum içindedirler.

Bazı yoldaşlar ise iki parti örgütlenmesini kavramış değildir. Ayrışmanın olduğu yerlerde, aslında Bolşevik Parti (Türkiye)'nin çalışmasını yürüten bazı yoldaşlar Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)'un çalışmasını hâlâ kendi çalışmalarına bağlıymış gibi bir yaklaşımın içindedirler.

Aşağıda konunun biraz daha iyi kavranması amacıyla kimi temel noktaları bir kez daha vurgulamak istiyoruz:

► İster Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur) ister Bolşevik Parti (Türkiye) çalışması, her ikisi de yerel örgütler üzerinden yürüyecek, ayrışma temellendirilecektir. Ayrışmanın yapıldığı alanlarda iki ayrı parti gibi çalışma yürütülecek, bu bilince çıkarılacaktır. İki ayrı parti çalışması, bizim bugünkü biçimiyle uygulamamızda, yukarıdan aşağıya doğru örgütlenme ile içiçedir. Bu demektir ki, iki ayrı partinin gerçek haline dönüştürülmesi yerel alanlardaki gelişmeye bağlı olacak, süreç içinde iki ayrı parti ve bunların merkezi şekillenecektir.

Bu gelişme gerçekleşinceye kadar da, merkez komitesinin andaki işlevi iki partinin temsil edildiği birleşik partinin merkez komitesinin işlevidir. Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur) ve Bolşevik Parti (Türkiye) çalışmasının her ikisi de merkez komitesi üzerinden yönlendirilecektir.

► Yerel alandaki her iki kesim, Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur) ve Bolşevik Parti (Türkiye) kesimleri, yerel faaliyette iki ayrı kardeş parti gibi hareket edecektir.

► Ayrıştırmayı gerçekleştirebildiğimiz her alanda, bir bölüm hücre Bolşevik Parti (Türkiye) adına Türkiye'ye yönelik; bir bölüm hücre ise Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur) adına Kuzey Kürdistan'a yönelik faaliyet yürütecektir.

Hücre olarak ayıramadığımız yerlerde de, tek tek yoldaşlar da esas olarak Türkiye veya esas olarak Kuzey Kürdistan için faaliyet yürütme göreviyle görevlendirilebilir. Bu gibi yoldaşlar, diğer partinin hücresi içinde özel görevinin bilincinde olarak tutulabilir. Veya merkezin görevlendirdiği bir yoldaşla birebir temas içinde bir süre hücresiz tek başına bir faaliyet de yürütebilir. Buna her somut durumda ayrıca karar verilir. Önemli olan nasıl olursa olsun, esas işi Türkiye veya Kuzey Kürdistan faaliyeti yürütmek olan yoldaş ve hücrelerin, gerçekten esas işinin bu olması ve bağımsız –merkezi görevlilere bağlı– olarak çalışmalarıdır.

Bölgesel faaliyet örgütlerinin ayrıştırılması, her bölgesel faaliyet örgütünün esas işinin kendi bölgesine yönelik faaliyet yürütmek olması, onun kardeş örgütünün ve tabii merkezi örgütün faaliyetlerini de elinden geldiğince yürütmeyeceği anlamına gelmiyor. İleride tam ayrıştırma olduğunda da Türkiye Bolşevik Partisi'si tabii ki Türkiye'de kardeş partisi Kuzey Kürdistan Bolşevik Partisi'nin de propagandasını yapacak; ortak merkezi partinin direktifini uygulayacak, onun merkezi propaganda-ajitasyon malzemelerini dağıtacak vb. Ve tabii Kuzay Kürdistan'da

Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur) da, aynısını Bolşevik Parti (Türkiye) bağlamında ve merkezi parti bağlamında yapacaktır.

► Gerçek anlamda iki ayrı parti ortaya çıkıncaya kadar, her iki parti adına bugünden alınacak üye, tüzükte yer aldığı biçimde sürecektir. Tüzük buna uygundur. Yani; her parti organı Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur) ve Bolşevik Parti (Türkiye) adına faaliyet yürüten her organın aday üye, üye alma hakkı vardır. Alınan aday üye ve üyeliklerin onaylanması andaki merkez komitesinin yetkisi dahilindedir. Ne zaman ki gerçek anlamda iki ayrı merkez komitesi ortaya çıkarsa, o zaman üye alımında her partinin kendi merkez komitesi ayrı ayrı yetkili olacaktır. Bu durumda birleşik partinin kongresinde seçilen merkez komitesinin, üye alımı konusunda bilgilendirilmesi ve müdahale hakkı yeterli olacaktır.

► 8. Kongre iki ayrı parti ve birleşik yapı konusunda gerekli tüzük değişikliklerini gerçekleştirmek için erkendir. Çünkü bu konuda gerçekten kendi deneyimlerimizi edinmemiz gerek ve sorunları derinlemesine tartışmamız gerek. Fakat sorunlar 8. Kongrede çözülmese bile, işleyiş kuralları (tüzük) konusunda 8. Kongre mutlaka belirli ön tartışmaları yürütmelidir.

► Merkezi parti, yerel parti faaliyeti için bir örgütlenme yaratmayacaktır. Onun görevi bölgesel örgütlenme değildir. Yani yerel faaliyet Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur) ve Bolşevik Parti (Türkiye)'nin yerel faaliyeti olacaktır. Merkezi partinin yerel alanlardaki varlığı, merkezi parti adına hareket eden görevli yoldaşların varlığı üzerinden olacaktır. Bu yoldaş ya da yoldaşlar her iki parti kesimine, yani Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur) ve Bolşevik Parti (Türkiye)'ye birleşik parti adına direktif veren ve birleşik merkezi yapıyla gereken ilişkiyi sağlayan, gerektiğinde yerel partiler arasındaki koordinasyonu sağlayan vb. görevliler olacaktır.

► Ayrışmanın henüz yapılmadığı, yapılamadığı alanlardaki yerel faaliyet yürüten örgütlü yapı, hem Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur) ve hem de Bolşevik Parti (Türkiye)'nin faaliyetini birlikte yapan örgütler olacaktır. Ayrışmanın bugün yapılmadığı alanlardaki faaliyetin benzeri olacaktır.

► Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur) ve Bolşevik Parti (Türkiye)'nin ayrı örgütlenmesi, millet / milliyet temelinde değil, coğrafi / bölgesel temelde bir örgütlenmedir. Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur) Kürt ağırlıklı parti olsa bile, bir Kürt partisi değil ve olmayacaktır. Bolşevik Parti (Türkiye) olarak yapılan örgütlenme de, Türk ağırlıklı olsa bile Türk partisi örgütlenmesi değildir. Biri Kuzey Kürdistan'ın bolşevik partisinin örgütü, diğeri Türkiye'nin bolşevik parti örgütüdür. Çalışma alanındaki tüm milliyetlerden işçilerin örgütüdür bu partiler.

► Her iki partinin kendi esas çalışma alanları dışındaki faaliyeti, kendi esas çalışma alanlarına yöneliktir ve partilerin bu temelde oluşmuş örgütleri birbiriyle rekabet içindeki örgütler değildir. Esasta kendi coğrafi bölge faaliyetine denk düşen örgütlenmeye uygun olan ve her iki parti açısından sonuç olarak da; birleşik partinin genel çıkarına uygun olan faaliyet ve örgütlenmeler olacaktır.

Her iki çalışmanın sürdüğü alandaki örgütler mücadelede işbirliğini ve dayanışmayı temel alır.

► İçinde bulunduğumuz ortamda, andaki Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur) örgütlenmesi de esasta ve ağırlıklı olarak batıda/Türkiye kesiminde başlayacaktır. Çünkü bizim gücümüz anda bu alanlardadır. Buradaki çalışma, Kuzey Kürdistan'da faaliyete geçiş için bir ara aşamadır. Durumumuza uygun olan bugün budur. Batıda Kuzey Kürdistanlılar arasında yapılacak çalışma, Kuzey Kürdistan'da örgütlenme yaratma ve Kuzey Kürdistan'a yerleşip kök salma perspektifiyle yapılacaktır. Bu çalışma içinde varolan ve kazanılan yoldaşlar, mümkün olan en kısa sürede kendi esas çalışma alanlarına yerleştirilecektir.

► Her iki parti adına hareket eden her iki kesim; kendilerini bağlayan, birleştiren ve ortak örgütünü ifade eden Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin ajitasyon-propaganda çalışmasını yürütme yükümlülüğüne sahiptir.

► İki ayrı parti, Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur) veya Bolşevik Parti (Türkiye)'den biri ve coğrafi alan örgütlenmesinin biri, bir diğerine tabi değildir. Biri "ana parti", biri "yavru parti" değildir. Biri merkez, diğeri onun bölgesel parçası değildir.

► Ayrışmada temel alınacak ölçü, kimin hangi çalışma için daha uygun, hangi çalışmada daha verimli olduğu ölçüsüdür.

► Andaki Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur) örgütlenmesi de Bolşevik Parti (Türkiye) örgütlenmesi de doğrudan merkez komitesine bağlı olarak yapılacaktır. Süreç içinde örgütlenme devredilebildiği ölçüde, Kuzey Kürdistan ve Türkiye örgütlerinin merkezleri olarak düşünülen yoldaş ve organlara devredilecektir. Bunun ne kadar ve nereye kadar mümkün olduğu kendisini pratikte gösterecektir.

► Ayrışmada ortaya çıkacak olan ayrı/bağımsız çalışmanın kimi sorunları ve sıkıntıları olacaktır. Bunların başında yetkinlik, teknik olanaklar, bağımsız çalışmada önderlik, koordinasyon gibi zorluklar olacaktır. Bu zorlukların her biri ortaya çıktığında aşılacak zorluklardır. Kuzey Kürdistan-Türkiye açısından bu alandaki zorluk yurtdışındakine göre farklıdır. Kuzey Kürdistan-Türkiye örgülerimiz zaten en başından bağımsız çalışma temelinde inşa edilmiş örgütlerdir. Bağımsız çalışmaya en başından uygun örgütlerdir. Bu anlamda Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur) ve Bolşevik Parti (Türkiye) adına yürütülecek ayrı faaliyet bütünüyle yeni olan bir çalışma olmayacaktır. Yoldaşlarımız istediklerinde ve dayanma gücünü, sabırlarını gösterdiklerinde ortaya çıkacak zorlukları aşacaklardır.

* * *

Yukarıda ortaya koyduğumuz bu noktaların yoldaşlarımız tarafından dikkatli bir şekilde irdelenerek bilince çıkarılması ve bunlara uygun davranılması Bolşevik Parti örgütlenmesinin daha verimli kılınması yönünde attığımız ayrıştırma adımının başarıya ulaşmasında önşarttır.

Şüphesiz ayrıştırma sürecinde gerek daha önceki yazılarımızda, gerekse yukarıda ortaya koymadığımız çeşitli sorunlarla karşılaşabiliriz. Ancak bunlar bizi korkutmamalıdır. Hem şu anda varolan kimi sorunları, hem de süreç içinde ortaya çıkabilecek sorunları belirli bir olgunluk ve yoldaşlık ilişkileri çerçevesinde, birbirimizin haklarına saygı göstererek, eşit ilişkileri sürdürerek aşabiliriz; örgütsel inşayı sağlam temeller üzerinde inşa edebiliriz, edeceğiz. Bunun için bütün yoldaşlarımızın görev ve sorumluluklarını lâyıkıyla yerine getireceklerine inanıyoruz.

Şubat 2002 ▲

7. KONGRE'DEN

Örgütsel sorunlar üzerine – II

– Sarı-reformist-faşist sendikalarda örgütlenme sorunları... Sendikalarda sendikacı olarak örgütlenme mümkün mü, neler yapılabilir? Nasıl kullanılabilir?

Sendikaların, sendikal örgütlenmenin durumu: Sendikalarda çalışma üzerine tartışma yürütürken, sendikaların bugünkü durumları iyi değerlendirilmelidir.

Bu değerlendirme, sendikaların kitleselliği, önüne koydukları perspektif ve andaki pratik tavırlarının yanısıra sektörel durumları üzerine yapılmalıdır.

Bütünlük içinde bir değerlendirme yapıldığında şunu söyleyebiliriz: **Sendikal örgütlenme düzeyi oldukça geridir. Sendikaların bugünkü kitlesel durumları, yani kucakladıkları işçiler, memurlar açısından durum hiç de iyi değildir.**

Bu konuda basında yer yer çelişkili haberler çıkmaktadır.

Bir taraftan toplam 112 sendikanın varlığı belirtilirken, bu sendikaların çatıları altında yaklaşık **800 bin** kişiyi barındırdıkları tespitleri yapılmaktadır.

Diğer taraftan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın verilerine göre 2000 yılının Ocak ayı itibariyle 4 milyon 508 bin 529 olan toplam işçi sayısından **3 milyon 86 bin 305**'i sendikalı görünmektedir. Yani resmi rakamlara göre sendikalaşma oranı yüzde 68.45 düzeyinde görünüyor. Ama bu verilerin yalnızca kâğıt üzerinde olduğunu, bu alanda çalışan hemen herkes biliyor.

En güçlü, yani en kitlesel olan sendikanın üye sayısının 50-60 bin civarında olduğu, bugün yetki almış sendikaların büyük bölümünün gerçekte yetkisiz olduğu da bu işlerle yakından ilgilenen herkes tarafından bilinmektedir.

Kuzey Kürdistan–Türkiye'de yaklaşık 26 milyon kişi istatistiklerde çalışabilir nüfus olarak görünmektedir. Bu sayının yarısından biraz fazlası şehirlerde oturmaktadır ve bunların içinde azımsanmayacak bir bölümü fabrikalarda, atölyelerde çalışmaktadır. Yine bunların azımsanmayacak bir bölümü kayıtdışı ve sendikasız, sigortasız çalışmaktadırlar.

Bugün esasta üç konfederasyon bünyesinde çalışmalarını sürdüren tek tek işkolu sendikaları bu çalışanları örgütleyebilme gücünde ve yeteneğinde değildir.

Sendika bürokrasisi uzun zamandan beri sürekli olarak güç kaybettiğini, bunun için de kendi sendikalarının her an yetkisizleştirilebileceğini bilmektedir. Bunun için de mümkün olduğu kadar sessiz kalarak şimşekleri üzerine çekmemeye çalışmaktadır. Böyle olduğu için de sosyal ve siyasal gelişmeler karşısında –çok zorunlu kalmadıkça– herhangi bir şey yapma gayreti içine girmemektedirler. Büyük bölümü en iyi halde düzenden, devletten yana, onların resmi siyasetlerine uygun belli tavırlar takınmaktadır.

Bunların dışında kamu emekçileri sendikaları (KESK) bir dönem aktif bir mücadele yürütüyorlardı. Onlar da artan bir şekilde o mücadeleci hattı terkederek, gelenekselleşmiş sendikacılığa doğru ilerlemektedirler. Son F tipi cezaevine karşı mücadele süreci ve cezaevlerinde devlet saldırısına karşı tavırsızlık bu gelişmenin ürünüdür.

Kendi açıklamalarına göre bugün yaklaşık 250 bin üyeleri bulunmaktadır.

Toparlarsak toplam sendikalı sayısı bir milyon civarındadır. Bunların çok büyük bölümü de "pasif üye" konumundadır.

Sendika konfederasyonları, siyasal perspektif olarak da birbirlerinden pek uzak olmayan, kemalist devleti savunma bakımından özde bir farkları olmayan bir konumdadırlar. Hepsinin "Emek Platformu" içinde yer alması ve yayınlanan ortak açıklamalar da aslında birbirlerinden farklı olmadıklarını iyice göstermektedir.

DİSK'in ve KESK'in yer yer çok keskin laflar etmeleri, tabanlarındaki görece ileri kesimin rahatsızlığını gidermenin ötesinde bir amaç taşımamaktadır.

Hangi sendikalarda çalışma yürütmek gerekir? Sendikaların durumu böyle olunca, bizim çalışmalarımızda, bu sendikaların siyasal duruşlarından hareketle tercih yapmamızın pek mümkün olmadığı ve bunun gereksizliği ortaya çıkmaktadır.

Biz daha önceleri doğru bir şekilde, şu ya da bu konfederasyonun bünyesindeki sendikaları tercih etme diye

bir pratiğimizin olamayacağını savunduk. Gelinen noktada da aynı perspektifi sürdürmeliyiz.

Biz yine geçmişte, nerede örgütlenmeliyiz sorusuna doğru olarak, en önemli sektörlerde, "kilit sektörlerde" örgütlenmeye öncelik vermeliyiz şeklinde tavır belirlemiştik. Bu tavrımızda da bir değişiklik yapmaya gerek yok, çünkü doğru tavır budur.

Biz nerelerde örgütlenmeye ağırlık vermek gerekir sorusunu da defalarca tartıştık. Fakat yine de şunu bir kez daha vurgulamak gerekir: Bizim bugün öncelik vereceğimiz alanlar, burjuvazi açısından canalıcı sanayi dalları olmalıdır.

Bunun en başında petro-kimya tesisleri, metal işleyen işletmeler, silah fabrikaları, madenler, çelik sanayi, ulaşım hizmetleri içinde hava yolları ve ikinci sırada demir ve deniz yolları gelmelidir.

Bu tespitler konusunda büyük sorunlar yoksa, o zaman kendiliğinden hangi sendikalarda çalışmaya ağırlık vermemiz gerektiği, bilinçli olarak tercihimizi nasıl kullanmamız gerektiği de ortaya çıkmaktadır.

Gerici faşist sendikalarda çalışabilmek için çok deneyimli kadrolara ihtiyaç vardır. Uzun vadeli bir çalışma perspektifi güdülmemesi, aceleci davranılması halinde kısa zamanda açığa çıkarak dışlanmak kaçınılmazdır.

Sendikal faaliyet için hem işletmelerden hareketle, tabandan örgütlenmenin yoluna bakılmalı ve fakat aynı zamanda sendikal alanda çeşitli dallarda uzmanlaşmış fonksiyoner kadrolar olarak da sendikalara girmeye çalışılmalıdır.

Bu genel pespektif yanında, şu ya da bu çalışma alanında öncelikli tercihimiz olmayan ya da başka alternatifi bulunmayan bir sendika veya işkolunda çalışma/yerleşme fırsatları ortaya çıkabilir. Yaptığımız genel tespitler bu fırsatların değerlendirilmesini dışlamaz.

Deneyimler nedir? Sendikalarda çalışma deneyimimiz çok geniş bir dönemi kapsamamaktadır. (...) gibi bazı sendikalarda ve bunların çalıştığı bazı işyerlerinde kimi deneyimler edindik. Diğer bazı sendikalarla da yakından ilişkilerimiz oldu ve bunların imkânlarından parti çalışması için de yararlanabildik. Bunlar hem tabandan / hem tavandan sendikal faaliyette önemli ilk deneyimlerdi.

Buralarda kurulan ilişkiler üzerinden bizim sınıfın belirli bir kesimine görüşlerimizi götürme, ilişki kurma ve geliştirme bağlamında iyi bir şekilde yararlandık. Bu ilişkiler bugün hâlen kullanılabilmektedir. İllegal alanda bu ilişkiler sonucunda örgütlenen bazı çalışmalardan da yararlanılmaya çalışılmıştır. Bu kısa dönemli çalışma sendikaların tabanına doğru gitmemize de yardımcı olmuştur.

Bu kısa dönem "fonksiyoner" çalışması, bu çalışma içerisinde olan yoldaşlarımıza da deneyimler kazandırmıştır.

Bu yoldaşlar, sınıf hareketinin içerisine girerek birebir sorunları görme, bu sorunlara çözüm arama, sendikalardaki çalışmalarda nasıl davranılması gerektiği noktasında daha dikkatli davranma, sendika bürokrasisine güvenmeme, daha geniş çevre tanıma, yasal prosedürleri öğrenme, işçileri değişik yönleri ile daha iyi tanıma, onlara görüşlerimizi götürürken pratik içinde ustalaşma gibi birikimler elde etmişlerdir.

Bu deneyimler sonucu yeni bir işkolunda yapılan çalışmalar daha düzenli ve daha uzun bir perspektifle ele alınmış ve bugüne kadar da sürmektedir. Bu işkolunda işçilerle birebir çalışma içerisine girme, onlarla hemen her konuda tartışma, onları ilerletme, yanlışlarına karşı pratikte yol göstererek eğitme imkânları elde edilmiştir.

Burada da problem bu çalışmaları yapacak çok fazla kişinin olmaması sorunudur.

Bir diğer önemli problem de, sendikada fonksiyoner olarak faaliyet yürütme bağlamında, bizim hangi sendikada çalışacağımızı kendimizin tercih edememesidir.

Bir sendikada işe alınmak için mutlaka birileri üzerinden gitmiş olunması gerekmektedir. Çünkü, her giden kişiye güvenmemektedirler. Ya yüksek akademik kariyeri olan birisi olarak gidip araştırma-inceleme dairesinde görev almaya çalışacaksın, ya da kişiyi onlara önerecek bir güvenilir kişinin olması gerekmektedir.

Durum bu olunca da, o zaman gerici faşist bir sendikaya girip çalışmayı

çok uzun bir zamanın, çok sabırlı bir çabanın ürünü olarak düşünmek gerekir. Bu tür bir sendikanın belki istisna olarak demokrat insanların da yönetimde olduğu şubelerine giderek, onlarla tanışarak ve onlar üzerinden genel merkezlerine "pazarlanarak" gitmek mümkün olabilir. Ama bu işi yapacak kadroların gerçekten "temiz" olması gerekmektedir. Aksi takdirde bir fonksiyon ele geçirilse bile, orada tutunma imkânı yoktur.

Kuşkusuz, sendikalara genelde en iyi şekilde, bu sendikaların örgütlü olduğu işyerlerine bilinçli olarak örgütlü yoldaşlarımızı sokarak, girilen işyerleri üzerinden sendikaya üye olma, işçilerin güvenini kazanarak, sendika temsilcisi olma vb. yoluyla "tabandan" girilebilir. Bu tabii ki kolay değildir, uzun süreli, sabırlı, inatçı, meşakkatli bir yoldur. Fakat bu uzun erimli faaliyet açısından gidilmesi gereken bir yoldur ve aslında bizi işçilerle birleştirecek en iyi yoldur.

Burada da sorun kadro sorunu, güç sorunudur. Fabrikalara işçi olarak girmenin zorlukları sorunudur.

Yeterli sayıda kadro olmadığı zaman içinde öncelikle çalışılması gerektiğini tespit ettiğimiz sendika(ların) örgütlü olduğu ve bizim öncelik verdiğimiz işyerlerindeki insanlara dönük "dışarıdan" bir çalışma yapmamız gerekir. Ancak burada da bilinmesi gereken "dışarıdan" çalışmayla insan kazanılmasının çok zor olduğu gerçeğidir.

Tabii ki çok önemli olan bir durum da, hangi örgüte dahil olduğumuzun gizlenebilmesidir. Biz bugüne kadarki deneyimlerimizle bunun bazı yoldaşlarımızın somutunda gayet iyi gerçekleştirildiğini, bunun mümkün olduğunu söyleyebiliriz.

Örgütsel kimliğimizi gizlemek, doğru bulduğumuz görüşlerin propagandasını yapmak için var olan imkânları kullanmamak anlamına gelmemelidir, gelmemektedir. Bu imkânları da bugüne kadar belirli yoldaşlarımızın somutunda, iyi kullanabildiğimizi düşünüyoruz.

Çalışmalar içinde edinilen bir deneyim de, legal alanın yaratılan ilişkilerden daha fazla yararlanabileceği, bu ilişkileri daha ilerletip, derinleştirebileceği gerçeğidir. Kuşkusuz burada da temel sorun güç sorunudur.

Özellikle sendikalarda örgütlü yeni kesimleri etkilemek için birebir ilişki çok gerekli olduğu gibi, el attığımız alandaki işçilerin sorunlarını ele alan iyi hazırlanmış güncel özel sayıların ya da işletme gazetelerine benzer legal özel sayıların çıkarılması yararlı olmaktadır, olacaktır.

Gelecekte buna uygun bir hazırlık yapmanın çalışmalarımızı daha da hızlandıracağını tespit etmek yanlış olmayacaktır.

b) Öncüyü kazanmak: Siyasi örgütler ve kitle örgütlerinde çalışmanın sorunları...

Geçen dört yılın deneyimlerinden de yola çıkarak, daha önce de tespit ettiğimiz bir gerçeğin, verilen bir direktifin bir kez daha altını çizmek istiyoruz:

Bizim ortaya çıkartılmış sağlam bir siyasi çizgimiz vardır. Elimizde bu çizgiyi dışımıza taşımak, bu çizgi temelinde yeni insanlar kazanmak için yeterli ajitasyon-propaganda malzemesi vardır. Bunu yaratacak, yaratan kadrolar; yeterli teknik donanım vb. vardır. Yapılması gereken her alanda bu çizginin tüm imkânlar kullanılarak sınıf mücadelesinin ulaşabildiğimiz bütün alanlarına yoğun bir biçimde taşınması, sınıf mücadelesi içinde temasa geçilen yeni insanların uzun süreli birebir ilişkiler temelinde kazanılmasıdır.

Özel kimi görevleri nedeniyle, bizzat parti tarafından dışa dönük komünist faaliyet yürütmesi yasaklanan az sayıda yoldaş dışında, **işçilerin-emekçilerin doğal ortamları içinde bulunmayan (yani bir fabrikada, sendikada ya da emekçilerin kitle örgütlerinde aktif olarak çalışmayan) bir tek yoldaşımız olmamalıdır.** Komünizmi iyi bilen, fakat bunu bir anlamda kendine saklayan bir kadro, gerçek anlamda bir komünist kadro değildir. **Gerçek komünist kadronun en temel özelliklerinden biri kitle içinde çalışma, kitle bağıdır. Kitleden anlaşılması gereken de, yalnızca ilerici-devrimci örgütlerin çevresinde örgütlü insanlar değildir. Biz yalnızca "devrimci çevre" içinde değil, hiç politize olmamış ve hatta egemen antikomünist önyargılara sahip emekçiler arasında –ki bunlar bugün emekçilerin ezici çoğunluğunu oluşturuyor– komünist görüşleri yaygınlaştırmayı bilmeli, bu konuda ustalaşmalıyız.** Kadrolarımız, esasta dar devrimci çevre içinde yetişmiş olan, devrimci örgütlerin dar çevresi içinde, oportünist örgütlerle polemik çerçevesinde ajitasyon-propaganda çalışmasından çıkıp gelen kadrolardır ve çoğunlukla geniş "normal" vatandaşlar içinde ajitasyon-propaganda konusunda oldukça çekingen ve geridir. Bu çekingenliği ve geriliği aşmanın bir tek yolu vardır: Yapmak! Kitle içinde ajitasyon-propaganda, ancak kitle içinde geniş kitleye yönelik ajitasyon-propaganda çalışmasına doğrudan girerek, "normal" vatandaşlarla onların doğal ortamları içinde yüzyüze gelen bir çalışma içinde aşılır.

Burada, komünist görüşlerin propagandası bağlamında hep söylediğimizi yinelemek, bir kez daha vurgulamak istiyoruz: Komünist görüşlerin propagandası, ille de kendimizin komünist olduğu ilan edilerek; ve ille de komünist lafızları çok geçen kavramlar kullanılarak yapılmak zorunda değildir. Biz özellikle komünizme karşı önyargılı olan insanlarla –ki bunlar toplumun büyük çoğunluğunu oluşturuyor– ilişkimizde, önce konuştuğumuz insanın çok somut çıkarlarının savunulması temelinde (örneğin işçi ise ücret artışı, sendika hakkı vb.; öğrenci ise YÖK'ün kaldırılması, haraçların silinmesi, daha fazla ve ucuz kiralık yurt; köylü ise geldiği yere göre somut talepler; esnafsa onun somut talepleri, Kürt ulusundansa milli baskıya karşı talepler, kadınsa erkek egemenliğine karşı talepler vb. vb.); bunun ötesinde herkesin kabul edebileceği çok genel "insani" değerlerden yola çıkarak, –örneğin haksızlığa karşı çıkmak gerektiği, kimileri aç yatarken, kimilerinin milyarları bir gecede harcayabilmesinin doğru olmadığı, insanın insana köle olmasının taşınamaz bir durum olduğu; bugünün yönetenlerinin kâr hırsı ile dünyayı yaşanmaz hale getirdiği, kâr için, daha fazla silah satmak için, dünyaya egemen olmak için savaşlar yürütüldüğü, emekçilerin birbirine kırdırıldığı; hangi ırktan-milliyetten olursa olsun, emekçilerin çıkarlarının aslında bir olduğu vb. vb.– or-

tak bir tartışma zemini bulabiliriz.

Bunun yanında içinde bulunduğumuz her çevrede, insanları kendi çok somut sorunları temelinde örgütlenmeye ve harekete geçmeye çekebiliriz.

Örneğin, bir mahallede su sorunu mu var? Bu sorunun çözülmesi için öneriler getirip bunları tartışıp, bu temelde insanları harekete geçirebiliriz. Ya da bir fabrikada işten çıkarmalar mı var, toplu sözleşme görüşmeleri mi var? Bir mahallede çöp sorunu, spor sahası sorunu, lağım sorunu mu var? Bir merkeze elektrik getirilmesi mi gerekiyor? Bir mahallede trafik güvenliği sorunu mu var? Kreş örgütlenmesi, anaokulu örgütlenmesi mi gerekli?

Yani çok basit görünen ve insanları doğrudan ilgilendiren konularda, insanları örgütlenme ve mücadele etme konusunda ikna edebiliriz, etmeliyiz. Bu mücadelelerin en önünde tabii ki biz yürümeliyiz. Bu mücadeleler içinde kitlenin "Bu insan haksızlığa karşıdır", "Bu insan özü sözü bir, bir insandır" yargılarını kazanmış, sevilen bir insanın artık komünist olarak tanınmasının bir zararı olmaz. Tam tersine bu komünizm açısından en iyi propaganda olur. Kimileri "komünist ama helal olsun" diyebilir. Desinler. Biz insanların güvenini kazandığımız ortamlarda, "Komünistim, onun için böyle davranıyorum" diyebiliriz göğsümüzü gere gere.

Bizde, bir kreş örgütlenmesinin başını çekme, bir okul toplantısında öne çıkıp velilerin tümünün dertlerini dile getirme, diyelim ki "üst geçit" talebiyle bir yol işgalinin başını çekme vb. gibi basit ve siyasi olmayan, günlük reform talepleri için mücadeleyi küçük görme, bunlardan uzak durma; yüksek "siyaset"le uğraşmayı yeterli sayma, birincinin ikinciye engel olacağı, ikinciyle çeliştiği gibi düşünceler, en azından bu düşüncelerin ifadesi olan, günlük reform mücadelelerinden uzak durma tavrı oldukça yaygın. Bunu aşmamız gereklidir.

Bizi çelikleştirecek, kitlelerle birleştirecek, geliştirecek olan budur.

— Legal (sol) siyasi partilerde çalışmak ne kadar mümkün, doğru, gücümüze uygun?

Bu soruya önce genelde bir başka soruyu eklemek gerek: Legal sol partiler içinde komünistlerin faaliyet yürütmesi hangi amaçla olacaktır? Kuşkusuz amacımız, bu partiler içinde çalışırsak öncelikle bu partilerin tabanında yer alan ve bu partiler üzerinden siyasete katılıp birşeyler değiştirmenin mümkün olduğunu savunan ilerici-solcu-devrimci işçi ve emekçilerle temasa gelmek ve onları doğru düşüncelere, komünist düşüncelere ve komünist örgütlenmeye kazanmaktır.

Bunun için iki şart gereklidir: a) bu örgütlerin tabanında gerçekten de kazanılması gereken işçi ve emekçi kesim olmalıdır; b) bu partiler içinde komünist görüşlerin de savunulabileceği demokratik bir ortam olmalıdır.

Bunun ötesinde bir de şu açık olmalıdır: Her siyasi partinin bir siyasi programı vardır. Bu siyasi programın propagandasını yapmak, o partiye bu siyasi propaganda temelinde insan kazanmak, her siyasi parti üyeliğinin ön şartıdır. Hal böyle olduğuna göre, bizim içinde üye olarak aktif çalışma yürüteceğimiz siyasi partinin programı, bizim en azından asgari programımızla zıtlık içinde olmamalı, onun bizim de savunmayı doğru bulduğumuz, savunacağımız hedefleri olmalıdır.

Bugün varolan legal "sol" partilerden hiçbiri legal çalışma bağlamında, güçlerin önemli bir bölümünü legal siyasi parti içinde çalışmaya kaydırmamızı gerektiren ve zorlayan niteliklere sahip değildir. İşçi sınıfının ve emekçilerin komünist görüşlerle temasa gelmesi; bunlar temelinde eğitilip örgütlenmesi için yürütülmesi gerekli olan legal alandaki çalışmalarda, legal "sol" siyasi partiler içinde yürütülecek çalışma bugünkü şartlarda en son sırada gelmektedir.

Legal alandaki faaliyet öncelikli olarak:

a) Legal basın-yayın imkânlarının imkânlar ölçüsünde en iyi biçimde kullanılması, mümkünse bu yayınlar etrafında bir çeper oluşturulması (fakat burda legal ile illegalin birbirine karışmamasına çok özen gösterilmelidir.)

b) İşçilerin ve emekçilerin legal sınıf örgütlerinin (sendikalar, kooperatifler vb.) içinde çalışmak.

c) Gerçekten kitle örgütü niteliğindeki demokratik kuruluşlar içinde çalışmak; olmadığı yerde bunların kurulmasına öncülük etmek; vb. noktalarında yoğunlaşmak zorundadır.

Legal sol siyasi partiler içinde çalışmak, ancak bu işler yapıldığı şartlarda, bu işlerin yanında aynı zamanda legal siyasi partiler içinde çalışabilecek güç arttırabildiğimiz şartlarda düşünülebilecek bir şeydir.

Bugün biz bu çalışmayı yürütecek güce sahip değiliz.

Ve zaten, bugünkü "sol" siyasi legal yelpazenin somut durumuna bakıldığında, legal siyasi partilerde çalışacak gücümüz olduğu –güç arttıracak durumumuz olduğu– şartlarda doğru olan, var olan partiler içinde girip çalışacak yerde; merkezinde şu an hepsi illegal olan devrimci sol güçlerin durduğu ve devlete muhalif tüm solu çatısı altında toplayacak bir "sol" blok partisinin kurulması için çalışmak daha doğru olur.

28 Şubat 2002 ▲

"Eksik etek – dayak – kötek..." YETTİ ARTIK!

25 KASIM — KADINLARA YÖNELİK ŞİDDETE KARŞI GÜN İLE İLGİLİ YAPILAN TOPLANTI HAKKINDA BİLGİ

25 **Kasım – Kadınlara Yönelik Şiddete Karşı Gün** dolayısıyla içinde çalıştığımız derneğin Kadın Komitesi olarak 2 Aralık 2001 tarihinde bir toplantı düzenledik.

Toplantıya yaptığımız çağrıyla saat 14.00'te başlayacağımızı duyurmuştuk. Toplantı saat 15.40'ta başladı. Bizim kadın arkadaş toplantının zamanında başlaması için zorlayıcı oldu ama bazı kadınlar gelmediği için onlar beklendi.

Toplantının gidişatı şöyle idi:

* Birinci bölümde

— Saygı duruşu,

— Günün anlam ve önemini anlatan yazının okunması. (Bu yazı bizim kadın arkadaş tarafından hazırlandı ve diğerleri hiçbir itiraz getirmeden kabul ettiler. Bu yazı ektedir.)

— Bir kadın arkadaş şiddet türlerini belirten kısa bir yazı okudu.

— Konu hakkında tartışma bölümüne geçildi. Bu bölüm yaklaşık 1,5 saat sürdü.

* İkinci bölümde

— Psikolojik şiddetle ilgili Yılmaz Erdoğan'ın kitabından alınan kısa bir yazı iki kadın tarafından karşılıklı dialog şeklinde okundu.

— Daha sonra şiddete uğramış babasını küçük yaşta kaybetmiş bir kadın arkadaş, evlenmeden önce erkek kardeşlerinden gördüğü şiddeti, erkek kardeşlerinin bu baskı ve şiddetinden kurtulmak için küçük denecek yaşta yurtdışında çalışan bir akrabası ile evlendiğini ve evlendikten sonra da eşinden gördüğü şiddeti; ardından eşine karşı verdiği mücadeleyi, ayrılmasını ve şimdiki durumunu kısa ve öz anlattı. Sonra bu kadın arkadaşa sorular soruldu ve cevapladı. Tartışma bölümüyle toplantı sona erdi.

Birinci bölümde sorulan sorular şunlardı:

— Kadınların düğünlerde (kastedilen demokrat, ilerici çevrelerin yaptığı düğünler ve tabii ki bu çevredeki kadınlar) dekolte elbise giyerek orasını burasını göstermeleri ve kendi vücutlarını teşhir etmeleri konusunda ne düşünüyorsunuz?

— Bu toplantıyı neden sadece kadınlar arasında yapmadınız?

— Kadının kadına uyguladığı şiddet konusunda ne düşünüyorsunuz? (Bu soruyu soran arkadaş esas olarak kaynanaların gelinleri üzerinde uyguladığı şiddete değindi ve sorusunu da buna bağlı olarak sordu.)

Verilen cevaplar:

Divandaki arkadaşlar birinci soruya cevap vermediler.

— İkinci soruyla ilgili olarak şu cevabı verdiler: 25 Kasım Kadınlara Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü sembolik bir gün olduğundan ve konusu şiddet olan bir toplantının özellikle erkek arkadaşlarla birlikte yapılması daha olumludur. Dernek kadın komisyonu olarak önümüze koyduğumuz sadece kadınlara yönelik ve kadınlarla ayrı yapacağımız toplantı planlarımızın olduğu açıklandı.

— Üçüncü soruyla ilgili olarak şu cevabı verdiler: Kuzey Kürdistan – Türkiye'de toplumun önemli bir kesiminin hâlâ feodal düşünce yapısına sahip olduğu, bu anlamda da kadının da kadına şiddet uyguladığı söylenebilir ama bu erkeğin kadına uyguladığı şiddet kadar yaygın ve can alıcı boyutlarda değildir.

Bundan sonra tartışma bölümüne geçildi.

Tartışma bölümünde öncelik kadın arkadaşlara verildi. Önce ilk defa bu toplantıya katılan bir kadın arkadaş konuştu. Konuşmasında kadının şiddete maruz kalması ilkel komünal toplumdan sonra özel mülkiyetin ortaya çıkmasından bu yana var olduğunu ve şimdi yaşadığımız toplumda kadının da kadına şiddet uyguladığını ve bunun da tartışılması gerektiğini söyledi. Bu kadın arkadaştan sonra başka konuşmak isteyen kadın arkadaş olmadı.

— Devrimci Demokrasi taraftarı olan bir erkek arkadaş da konuşan kadın arkadaşın konuşmasına atıfta bulunarak; kadının kadın üzerindeki şiddetine değindi. Dikkat çekici olan arkadaşın erkeğin kadına uyguladığı şiddetten çok, konuyla bağ içinde tali olan kadının kadına uyguladığı şiddete yoğunlaşmasıydı.

— Bolşevik Partizan taraftarı arkadaş öncelikle erkek egemen bir sistemde yaşadığımızı, burada bulunan ve konuşmak istemeyen kadın arkadaşların konuşacak çok şeylerinin olduğunu, fakat çekindikleri için konuşamadıklarını söyledi.

Sonra bugün devrimci grupların içinde ve devrimci çevrelerde de kadınlara karşı şiddet uygulandığını, buna karşı devrimci örgütlerin tavır takınmaları gerektiğini, öncelikle kendi içlerindeki erkek şovenisti tavırlara karşı pratik adımlar atmaları, eğitmeleri; gerektiği zaman idari tedbirler uygulamaları gerektiğini ve bizim bunu yaptığımızı söyledi.

Bizim arkadaş bunları söylerken konuşmak için çekinen iki kadın arkadaş birden arkadaşın sözünü keserek kendi yaşadıklarını anlatmaya ve soru sormaya başladılar. Özellikle birisi; "Dayak yiyince gelip burada söyledikten sonra tekrar eve gittiğimiz zaman dayak yiyeceğiz. O zaman ne yaparız?" diye sordu. Arkadaş cevaplamaya çalıştı.

Bolşevik Partizan taraftarı arkadaş düğünlerde kadınların vücutlarını "teşhir" konusundaki soruya da tavır takındı. Aslında problemin feodal kafa yapılarında olduğunu; bunu söyleyenlerin demokrat ve devrimci geçinseler de feodal kafa yapısına sahip olduklarını (çünkü soruyu soran Devrimci Demokrasi taraftarı bir arkadaş soruyu sorarken oportların şu meşhur sözünü "halkımız böyle diyor" diye sordu!); bu erkek egemen toplumda erkeğin istediği şekilde giyindiğini ve kimsenin birşey söylemediğini; kadının giyimine gelince vücudunu "teşhir" ettiği, "açılıp saçıldığı" vb.'ni söyleyerek karışmanın feodal, cinsiyetçi bakış açısının ürünü olduğuna değindi.

Sonra Alınteri'nden bir erkek konuştu. Daha konuşmasının başında bu toplantıyı kadınlar düzenlediği için toplantıya gelirken kafasında feminist bir toplantı olacağı kuşkusuyla geldiğini ve burada da gördüğü gibi feminizmin propagandasının yapıldığı vb. vb. yönünde bir konuşma yaptı.

Bu konuşmadan sonra ara verildi.

Aradan sonra ikinci bölüme geçildi. Bu bölümde şiddete maruz kalan kadın arkadaş konuştu (yaşadıklarını yukarda kısaca belirtmiştim. Şimdi biraz daha detaylı olarak ve aynı zamanda sorulan soruları ve cevaplarını belirtmeye çalışacağım.)

Kadın arkadaş 13 yaşlarında babasını kaybeder ve erkek kardeşleri ile birlikte yaşamaya başlar. Erkek kardeşlerinden sürekli kaba şiddet görür. Aile dinci bir aileymiş. Erkek kardeşlerinin yani abilerinin dayağından kurtuluş yolu olarak genç yaşta Fransa'da işçi olarak çalışan bir akrabası ile evlenip ve buraya gelir. Evliliğinden kısa bir süre sonra bu sefer evli olduğu adamın şiddetine maruz kalır. Sürekli şiddete uğrayan kadın arkadaş birkaç defa ayrılma teşebbüsünde bulunur fakat başarısız olur. Başarısız olmasında birinci sebep dil bilmemesi, ortamı tanımaması; ikincisi de dinin etkisinde olması. Hatta bir keresinde onları barıştıranlar sonradan tanıdığı devrimci arkadaşlardır.

Sonuç olarak kadın arkadaş sosyal yardım kuruluşu aracılığıyla sığınma evine yerleşiyor ve onlar avukat buluyorlar ve boşanıyor. Yani kendi mücadelesini kendisinin verdiğini ve başardığını söyledi.

Soru: Ayrılmak için adım attığında sığınma evlerinin bir yararı oldu mu?

Cevap: Sığınma evlerinde çok sıkı disiplin ve gizlilik olduğunu, buna rağmen yararı olduğunu söyledi.

Bunun üzerine TİKB taraftarı bir kişi söz hakkı aldı ve konuşmasında sistemin boşanmaları özendirdiğini, bugün Avrupa ülkelerinde boşanma oranının % 200'lere ulaştığını, Türkiye'de ise % 127'lere ulaştığını bunun çok tehlikeli olduğunu, divandaki arkadaşların da devrimcileri değil sistemi alternatif olarak göstermeye çalıştıklarını söyledi.

Divan olarak müdahalede bulunduk ve şunları söyledik: Bugün ayrılmak isteyen kadın arkadaşlara devrimcilerin yapabileceği yardım, özellikle maddi yardım çok kısıtlıdır. Ama sistemin içinde ve onun kurumları olan sığınma evleri ya da yardım kurumları daha çok imkânlar yaratırlar ve daha çok yardımcı olurlar. Bu sistemin boşanmaları özendirdiği de doğru değil. Tam tersine sistemin var olmasının temeli bugünkü aile kurumudur.

Sonuç olarak toplantı olumlu ve tartışmalı geçti. Özellikle kadın arkadaşlar çok olumlu buldular. Yaşanan olumsuzluklardan birisi de divanda oturan kadın arkadaşlardan birisinin tartışmalara istenen ölçüde sakin müdahale edememesiydi. Tabii ki bu şimdiye kadar toplantı ve divan yönetme eksikliğinden, tecrübesizliğinden kaynaklanan bir durumdu.

Bundan sonraki toplantılar için daha iyi hazırlık yaparak eksikliklerin üzerine gidilmelidir.

Aralık 2001

... bölgesinden Selin ▲

"ÜÇ KAPI, ÜÇ KİLİT" TALEBİNİ SAHİPLEN!
BİR BUÇUK YILA YAKIN BİR SÜREDİR DEVAM EDEN ÖLÜM ORUCU DİRENİŞÇİLERİNE SAHİP ÇIK, TALEPLERİNİ DESTEKLE!

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'daki cezaevlerinde F-tipi izolasyona karşı başlatılan ölüm orucu direnişi bir buçuk yıla yakın bir süredir devam ediyor. Bu ölümüne direnişte bugüne kadar 85 devrimci yaşamını yitirdi; yine onlarcası zorla müdahale işkencesiyle sakat bırakıldı, belleğini yitirdi. Bu süreçte faşist Türk devleti varolan tüm gücüyle bu direnişe saldırdı. An geldi (19 Aralık 2000'de olduğu gibi) 20 cezaevine birden ağır iş makinaları, ağır silahlar ve kimyasal-yanıcı maddelerle saldırdı. Onlarca devrimci tutsağı kurşunlayarak, döverek ve diri diri yakarak katletti. An geldi ölüm orucunda olan devrimci tutsaklara zorla müdahale ederek sakat kalmalarına, hafızalarını kaybetmelerine neden oldu. Faşizmin tüm saldırılarına rağmen devrimci tutsakların başlatmış oldukları bu haklı, ölümüne direniş yok edilemedi. Devrimci iradenin teslim alınamayacağı, yok edilemeyeceği devrimci tutsaklar tarafından dosta, düşmana gösterildi.

Tüm bu süreç boyunca; devrimci tutsakların ileri sürmüş oldukları haklı talepler faşist devlet ve Adalet Bakanı H. Sami Türk tarafından kabul görmedi. Kendi denetiminde olan yazılı ve görsel medya tarafından da böyle bir direnişin varolduğu bütün kamuoyundan gizlenmeye çalışıldı. İçeride ve dışarıda yaşamın hücreleştirilmesine karşı sürmekte olan bu direnişe gerekli olan dış destek ne yazık ki sağlanamadı. Verilen destek tutsak yakınları ve örgütlü devrimci, komünist çevrelerin desteğiyle sınırlı kaldı. Son dönemde dört baro tarafından çözüm için önerilen "üç kapı, üç kilit" formülü başta devrimci tutsaklar olmak üzere, çeşitli demokratik kitle örgütleri ve sendikalar tarafından desteklenmektedir. Koridora açılan üç hücre kapısının açık kalmasıyla toplam 9 tutsak gün boyunca birlikte kalabilecek ve havalandırmaya da birlikte çıkabileceklerdir. Bu talebe faşist Adalet Bakanı'nın tavrı sessizlik, görüşmelere yanaşmamak ve yeni ölümler talep etmek oldu. Faşist devlet F-tipi tecrit hücrelerinden geri adım atmıyor. Tersine varolan terörle mücadele yasasının kimi maddelerini değiştirip uygulamaya koyarak yasal zeminine oturtuyor. Bu tür değişiklikleri; tutsakların "insani ihtiyaçlarının karşılanmasının" bir adımı olarak sunma sahtekârlığını gösteriyor. Faşist devlet başka şeyler de yapıyor; açlık grevi ve ölüm orucu yapanları yataklara zincirliyor, zorla "tıbbi" müdahalede bulunuyor, sakat bırakıyor. Devrimci, demokrat basına sansür uyguluyor, tutuklu yakınlarının seslerini duyurma yönlü çabalarını faşist kolluk güçleriyle engellemek için azgınca saldırıyor. Ölüm orucu ve açlık grevine destek sunanları terörle susturmaya çalışıyor.

Faşizmin bu saldırılarına karşı çıkmak, devrimci tutsaklarla dayanışma içinde olmak her demokrat, devrimci ve komünistin görevidir. Görevimizin bilincinde davranmalı, topyekün saldırılara karşı topyekün direnişi örgütlemeliyiz. Zulmedenlerin saltanatını yıkma mücadelesine tüm gücümüzle katılmalıyız.

Faşist Türk devletine ölüm!
Devrimcilerin katledilmesine karşı çık!
Sesini yükselt!
Yeni ölümlere izin verme!
Faşist devletten hesap devrimle sorulacaktır!
Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!

23.02.2002

Bolşevik Partizan Baden-Würtemberg Taraftarları

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i andık!

Her yıl olduğu gibi bu yıl da Berlin'de kitlesel katılımlı Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i anma eylemi yapıldı. PDS'li(*) revizyonistler yine işbaşındaydı: Medya eşliğinde geleneksel mezarlık ziyaretlerini, cenaze töreni fon müziğiyle saygı duruşlarını gerçekleştirdiler. Böylelikle bir kere daha görev savmış oluyorlardı...

Televizyon haberleri esasta onlardan bahsetti ve aynı gün Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i onların devrimci ve mücadeleci kişiliklerine uygun biçimde anan devrimci ve komünistlerin varlığı ve eylemi yine esasta yok sayıldı.

Bu yılki yürüyüşe Bolşevik Gençlik, Herşeye Rağmen, KomAk (Komünist Eylem Viyana) ve Komünist Parti/İnşa Örgütü (KP/İÖ) ile gerçekleştirilen bir eylem birliği temelinde katıldık. "Der Hauptfeind steht im eigenen Land" (Esas düşman kendi ülkemizdedir!) ana şiarı arkasında oluşan devrimci eylem birliği bloğumuz yaklaşık 80 kişiden oluşuyor ve canlılığıyla da yürüyüş kortejı içinde kendini belli ediyordu. Bu yıl polis geri planda durma ve alışılmış provokasyonlarını pek kullanmama taktiğini seçtiğinden, genel olarak yürüyüş her yıl olduğundan daha sakin geçti.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da yürüyüşün bitiş noktasında "Sosyalistler Anıtı" önünde Almanca ve Türkçe yaptığımız bir miting konuşmasıyla Rosa ve Karl'ı anmanın onların mücadeleci geleneğine ve komünist düşüncelerine sahip çıkmakla olacağını vurguladık. Mitingimizi çeşitli dillerde hep birlikte söylediğimiz

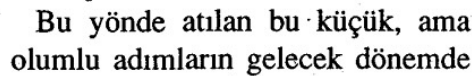

Enternasyonal'le bitirdik.

"Mezar sessizliği"ni bozan mitingimiz bu yıl da epey tepki topladı... Bazıları bizi "provokatörlük"le, "'sol'ların birliğini bozma"kla, "ölülere saygısızlık"la vb. suçladı... Ama önemli bir bölüm ilgiyle konuşmaları dinledi, çeşitli tavırlarla onaylarını belli etti ve sonuçta bizimle birlikte Enternasyonal'in söylenmesine katıldı.

Bir bütün olarak bakıldığında eylem esasta başarılı ve olumlu geçti. Eylem açısından belirtilmesinde fayda gördüğümüz bir nokta, özelde KP/İÖ ile gerçekleştirilen eylem birliğinin olumlu sonuç vermiş olmasıdır. Eylem birliği boyunca taraflar alınan kararlara uyma, birbirine karşı anlayış ve saygıyla yaklaşma, belirlenen sloganlara elden geldiğince katılma ve alınan kararlar doğrultusunda gerçekten ortak bir tavır geliştirme bağlamında iyi bir tavır sergilediler. Çeşitli örgütlerin eylem birliği çerçevesinde birlikte hareket etme imkânlarının pratikte sınandığı ve olumlu sonuç alındığı bu eylem birliği deneyimi gelecek açısından da umut vericidir. Eylemin hemen ardından 8 Mart, 1 Mayıs gibi önümüzdeki eylem günleri açısından da ortak iş yapma, eylem birliği kurma yönünde çeşitli önerilerin dile getirilmesi de bunu göstermektedir. Bu oldukça sevindiricidir.

Bu yönde atılan bu küçük, ama olumlu adımların gelecek dönemde devam ettirilmesi genel arzu olarak belirmiştir.

Ocak 2002 ▲

(*) PDS= Demokratik Sosyalizm Partisi. Bu parti Almanya Demokratik Cumhuriyeti'nde iktidar partisi olan SED'nin (Almanya Sosyalist Birlik Partisi) devamı olan bir partidir. Anda Berlin eyaletinde SPD'nin (Almanya Sosyal Demokrat Partisi) hükümet ortaklığını yapmaktadır.

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i anma mitingindeki ortak konuşma metni

15 Ocak 1919'da Rosa ve Karl, zamanın Alman sosyal-demokrasisinin emri üzerine katledildiler. Rosa ve Karl'ın ve daha yüzlerce devrimci kadın ve erkek işçinin ve askerin katledilmesi, komünistlerin devrim için mücadelesine Almanya'daki egemen sınıfın verdiği vahşi yanıttı, Almanya Komünist Partisi'nin (KPD) kuruluşuna verilen yanıttı. Rosa ve Karl, proleter devrim için ve Almanya'da sistemi devirmek için mücadele eden komünistlerdi! Rosa ve Karl, Komünist Partisi'nin kurucularındandı.

İnsanlığın büyük çoğunluğunu yoksulluk, sığınmacılık, açlık, savaş ve işkence içinde tutan, Karl ve Rosa'nın zamanında olduğu gibi, bugün de aynı sistemdir.

Kendi iktidarını ayakta tutmak için gerici rejimleri destekleyen, faşist ve şovenist ideolojiyi yaygınlaştıran yine aynı sistemdir.

Emperyalizm hüküm sürdükçe, baskı ve sömürü, yoksulluk, açlık ve kıyım da olacaktır... Emperyalizm hüküm sürdükçe, pazarlar uğruna, nüfuz alanları uğruna yeni yeni savaşlar da olacaktır...

Aynen Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg gibi, bizim de buna yanıtımız tektir:

Bu sistem içinde çözüm yoktur! Bu sistem ancak bir tek şeyi daha beraberinde getirebilir: Barbarlığın ve yoksulluğun artması!

Rosa ve Karl'ın devrimci yaşamını ve mücadelesini anmak mı istiyoruz?

O zaman, Rosa ve Karl gibi, emperyalist sistemle mücadele edelim! Onlar gibi, sosyalist devrim için mücadele edelim!

Rosa ve Karl, işçi sınıfı içinde hüküm süren oportünizme ve reformizme karşı mücadele ettiler! Bugün tam da onların düşmanları, PDS, sosyal-demokratlar, DKP gibi oportünistler, onları sahiplenmeye çalışıyorlar, onların mücadelelerini devrimci içeriğinden arındırmaya çalışıyorlar!

Rosa ve Karl'ın devrimci mirasını savunalım!

Rosa ve Karl'ın devrimci yaşamını ve mücadelesini anmak mı istiyoruz?

O zaman mücadele edelim!

Ya sosyalizm, ya barbarlık içinde batış!
Biricik alternatif budur.
Kahrolsun emperyalizm!
Yaşasın proleter devrim!
Yaşasın uluslararası dayanışma!

13 Ocak 2002 ▲

TMMOB BÖLGE TOPLANTILARI DEVAM EDİYOR...

Türkiye Mimar ve Mühendis Odaları Birliği (TMMOB) İstanbul İl Koordinasyan Kurulu (İKK) tarafından Petrol-İş Sendikası salonunda II. Mühendislik ve Mimarlık Kurultayı İstanbul 3. Bölge toplantısı yaklaşık 85 kişinin katılımı ile gerçekleştirildi. Aslında bu kurultaylar hem bugünlerde yapılacak oda seçimleri için hem de Mayıs ayında yapılacak TMMOB Kongresi için bir ön hazırlık görevi görmektedirler.

Toplantıda ilk açılışta İKK sekretaryası adına konuşan M. Aydın kendi perspektiflerini açıklamaya çalıştı. Bu perspektife göre gerek İKK ve gerekse de TMMOB bundan böyle şube başkanları tarafından oluşturulmalıdır. Yine bu perspektif içerisinde İstanbul'daki bütün şube binalarının biraraya getirilmesi de yer almaktadır. TMMOB'nin 23 odasının olduğunu bunun gerekli olmadığını, dış ülkelerde 7-9 oda arasında bir yapılanmanın olduğunu savundu. Yine bu perspektif içerisinde işyeri temsilciliklerinin hayata geçirilmesi de vardı.

TMMOB 36. dönem yönetim kurulu üyesi Erkan Aslan yaptığı konuşmada 220 bin üyeli bir örgütün iletişim sağladığı tabanın 3 bin kişi olmasının sorun olduğunu ve bunun tartışılması gerektiğini belirtti.

Bir başka konuşmacı TMMOB'nin heterojen sınıf yapısı olduğunu, buna uygun bir çalışma yapması gerektiğini, TMMOB'nin yarı resmi kamu kuruluşu olduğunu, dolayısıyla devlet ile çatışma içinde olan bir örgüt vizyonuna sahip olunamayacağını savundu. Devlet düşmanlığı şeklindeki politikanın marjinal bir örgüt yapısını oluşturacağını, ulusal bir siyasetin güdülmesi gerektiğini, emperyalist kurum ve kuruluşlardan da yardım alınmaması gerektiğini savundu.

Konuşmacı Ayfer Eğilmez ise, TMMOB'ye değişik sıfatların yüklenemeyeceğini, TMMOB'nin sivil toplum örgütü olmadığını, bir kamu kuruluşu olduğunu ve çok zorlanırsa meslek örgütü de denebileceğini, devletin TMMOB'nin yerini Anayasanın gözetim bölümünde 135. maddede tarif ettiğini, TMMOB'nin devlet adına iş yapan bir kurum olduğunu, TMMOB'nin son derece demokratik bir yapısı olduğunu il, ilçe şube temsilcilikleri olduğunu, TMMOB'nin yönetiminin oda başkanlarından oluşturulması önerisinin yanlış olduğunu, bunun atama olacağını, halbuki TMMOB'nin Genel Kurulunda seçilen her oda yöneticisinin tüm odaları temsil ettiğini savundu. Ayrıca yapılan bir araştırmaya göre özel sektörde ve kamuda çalışan mimar ve mühendislerin yalnızca yüzde 5'inin örgütlü olduğunun tespit edildiğini belirtti.

Bazı konuşmacılar da, TMMOB'nin esas olarak yüzünü tabanının yüzde 85'ini oluşturan ücretli mimar mühendislere dönmesi gerektiğini, bu yapılırken yüzde 15'lik kesimin bütünüyle gözardı edilemeyeceğini ve fakat şu anda yüzde 15'lik kesime göre çalışmaların yapıldığını, TMMOB'nin işyerlerine indirilmesi gerektiğini, işyeri örgütlenmesinin ve sendikalı olmanın savunulması gerektiğini; ücretli mühendislerin sorunlarına gereken ilgi gösterilemediği için bu salonun boş olduğunu, oda başkanlarının işyerlerine uğramadığını, yetkin mühendislik kurumunun işleyemeyeceğini, çünkü mühendisin patronun dediklerini yapma zorunluluğu olduğunu savundular.

Biz ilk defa katıldığımız bu kurultaya katılımın çok fazla olmadığını; yapılan tartışmalar içerisinde kemalist, milliyetçi, devletçi anlayışla ücretli ve işsiz mimar ve mühendislerin işçi sınıfının bir parçası olması gerçekliğinden hareket eden sınıfsal anlayışın karşılıklı olarak çatışma içerisinde olduğunu gördük.

Yaklaşık toplumun içerisinde 250 bin civarında bir potansiyele sahip olan ve yaklaşık yüzde 85'i ücretli çalışan bu kesimin sorunlarına eğilme, bunları sendikalarda örgütleme, odalar içerisinde mücadele ederek devlet güdümlü bir kurum olmaktan çıkarma görevimiz vardır ve bu görev gereği de imkânlar ölçüsünde, sınıf bakış açısıyla çalışma yürüten mimar ve mühendislere güç verme, onlara işçi sınıfının bilimi doğrultusunda bilinç taşıma ve etkileyerek kazanma görevimiz olduğunu yeniden vurgulamak istiyoruz. Bolşevizme sempati duyan her mühendis ve mimarın bu çalışmalar içerisinde yer almasının bir görev olduğunu da burada belirtmek istiyoruz.

Özellikle son bir yıllık kriz döneminde yüzbinlerle ifade edilen işsiz mühendisler olgusu, kafa emeğini satarak yaşamını sürdürmekten başka seçeneği olmayan sınıfın bu kesimine imkânlar ölçüsünde gitmemizin gerekli olduğunu göstermiştir. Sınıf hareketi içerisinde giderek sayısal olarak da büyüyecek olan bu kesimin sorunlarına özel olarak ilgili olmamızın amaçlarımız bakımından bir zorunluluk olduğunun altını çizmek gerekiyor.

İstanbul'dan
bir Bolşevik Partizan okuru
4 Ocak 2002 ▲

"Savaşa karşı harekette kimi yanlışlar ve biz" başlıklı yazıya bir eleştiri...

BP sayı 138, sayfa 19'da; "Savaşa karşı harekette kimi yanlışlar ve biz" başlığı altında yazılan yazıda; "Bu cephenin savaş uzadıkça savaşa karşı seslerin çoğalacağını gelişip büyümesi kaçınılmazdır." deniliyor. Bu görüş teorik olarak doğru. Haksız savaşlar uzadıkça emperyalist ülkelerin askerleri kayıp verecektir. Kayıp verdikçe de halkı savaşa karşı harekete geçecektir, geçer de. Bu savaşa somut olarak bakıldığında ABD emperyalizmi bunun bilincinde olduğu için kendi askerini savaşın ön planında tutmuyor. Yıllarca Taliban rejimine karşı duran, savaşan muhalifleri kullanarak her yönüyle destek sağlayarak, diğer yönüyle kendisinin kuklalığını yapan sözünü yerine getiren TC'yi kullanarak kendi açısından mümkün olduğu kadarıyla çok az zaiyat vererek operasyona başlıyor.

ABD'nin Afganistan'a saldırısıyla hemen harekete geçen müslüman olan ülkelerin halkı savaşa karşı seslerini yer yer yükseltti. Savaşa karşı yükselen sesleri diktatör rejimler tarafından bastırıldı. Sindirildi. Görüldügü gibi müslüman olan ülkelerin kendi aralarında da bir birlik yoktur. Sessizlik ve tavırsızlık hakimdir. Yani müslümanlık adına ABD emperyalizmine karşı güç birliği yoktur. Genel olarak müslüman ülkelerin halkı hak aramayı gelenek haline getirmediği için, "bırakın ABD'nin belasını Allah versin", "Allah'tan belasını bulsun", "inşallah, maşallah" mantığıyla Allah'a havale etmektedirler.

(Not: Müslüman halkın hak aramadığını gelenek haline getirmedi diye yanlış anlaşılmasın. Müslümanlık düşüncesi savunuluyor görüşü ortaya çıkmasın.)

Bu konuda kısacası savaşın uzamasıyla müslüman ülkelerin halkı ve emperyalist ülkelerin halkı seslerini yükselteceklerini sanmıyorum. Tam tersi sineye çekileceğini düşünüyorum. Bu savaşı karambollere getirerek başka ülkelerin üzerinde savaş planlarını gündeme getirebilir. Örneğin Pakistan-Hindistan sınırı konusunda. Yazılan yazının içeriğini yanlış görmüyorum. Dikkatin çekilmesi gerekli olan konu bu savaşın somutuna bakılarak savaşta seslerin yükseleceğini düşünmüyorum.

Diğer başlıkta, hatalı gördüğüm gerici savaş üzerine.

Andaki savaşın karakteri savaşan tarafların savaş hedefleri başlığı altında yazılan yazı sayfa 16'da yazının son pragrafında şöyle deniliyor:

"Anda saldırganın ABD emperyalizmi olması savaşta ulusal haklı bir momentin bulunması (Afganistan'ın işgaline karşı) savaşın iki tarafı gerici savaş niteliğini değiştirmiyor." deniliyor. Burada yanlış olan gerici diye yazılmış. Haksız savaş denilmesi gerekliydi. Hepimizin bildiği gibi haklı veya haksız savaş vardır. Gerici, ilerici, temiz, kirli diye bir savaş yöntemi bilimsel olarak yoktur.

Yukarıda belrttiğim yazının devamında tekrar gerici sözcüğü kullanılmıştır. Bu tür ayrıntılara dikkat edilmesi gerekli olduğunu düşünüyorum. Çünkü kitleye ulaşılan, okunan bir yazı türüdür.

1.1.2002 • Hakkı

OKUYUCU MEKTUBUNA TAVIR...

Bu yazıda getirilen eleştiri ve görüşlerle ilgili olarak söylemek istediklerimiz şunlardır:

Biz Bolşevik Partizan'ın 138. sayısında yayınladığımız 17 Ekim tarihli bir yazıda, (bkz. sayfa 15-16, 19 değil) savaşan tarafların kendi ilan ettikleri savaş hedefleri ve gerçek hedefleri ve yapılan hesaplar konusunda görüşlerimizi ortaya koyduktan sonra savaşın iki cephesi hakkında "SAVAŞIN UZAMASI HALİNDE" nelerin mümkün olabileceğini yazdık. Burada önemli olan "SAVAŞIN UZAMASI HALİNDE" tespitidir. Savaşın uzaması halinde emperyalist cephede çatlakların büyümesi, cephe gerisinde antisavaş hareketinin gelişmesi, İslam ülkelerinde ve emperyalizme bağımlı ülkelerde de emperyalist saldırıya karşı, özellikle de ABD emperyalizmine karşı mücadelelerin gelişmesi olası idi. Biz burada olasılıkları tartıştık. Bu olasılığın olduğunu yazıyı yazan arkadaşımız da kabul ediyor.

O, ondan sonra 1 Ocak 2001 tarihli bir yazıda, yani artık savaşın uzun sürmediği sürmeyeceği açığa çıktıktan sonra, bizim savaşın uzaması halinde mümkün olduğunu tartıştığımız şeylerin mümkün olmadığını tartışıyor.

Bu bağlamda biz makalede bir yanlışlık görmüyoruz.

Ancak makalede yaptığımız bir yanlış değerlendirme de vardır. O da şudur: Biz Taliban rejiminin kitle tabanının savaşın gösterdiğinden daha güçlü olduğunu düşünüyorduk, onun gerçekte olduğu kadar kısa süre içinde çökeceğini beklemiyorduk. "Taliban'ın hiç de küçümsenmeyecek bir direnme gücü var" tespitini yapıyorduk ve beklentimiz savaşın uzayacağı beklentisi idi.

Taliban rejimi daha önce ilan ettiğinin tersine ve bizim ciddiye aldığımız "ölürüz, teslim olmayız" çizgisi yerine, eşitsiz savaşta kendi örgütlü gücünü en az kayıpla savaş ertesine taşıma taktik çizgisini izledi. Askeri yenilginin kaçınılmaz olduğunu gördüğü noktada direnmedi.

Gerici savaş yerine haksız savaş denilmesi gerekliydi tespiti yanlış bir tespit, eleştiri yanlış bir eleştiridir.

Gerici, karşı devrimci, emperyalist (...) savaş kavramları, aynı haksız savaş kavramı gibi bir savaşın niteliğini belirlemek için komünistlerin kullanabileceği ve kullandığı kavramlardır. Bunda bir yanlışlık yoktur. Gerici savaş tespitinin "kirli savaş, temiz savaş" tespitleriyle de ilgisi yoktur.

25 Şubat 2002 • Bolşevik Partizan Yazı Kurulu

Di herêma navnetewî de û li Kurdistana Bakur-Tirkiyê rews û tezên li ser babetên erkên me...

ŞOREŞA KURDISTANA BAKUR - TIRKIYÊ, PERÇEKÎ ŞOREŞA DINYA PROLETER YÊ JÊNABE YE!

62. Ji bo vê, hem tevgera karker ya ji xwe paş de ye, hem jî rêxirawiya komunîst gelekî bê hêz e, di roja me de ku bendê çîna karker û rêxistina komunîst lawaz e, divê hemû hêz ji bo organîzekirina çîna karker were dayîn; ji bo vê divê di navendên senayî de were zêdekirin.

63. Di xebata nava çîna karker de, weke rêxistinî hedef, divê karsazî werin rewşa kelên partiya komunîst. Hucrên partiyên yên ku di karsaziyan de werin avakirin, divê werin rewşa bingeha rêxistina partiyê ya bingehîn. Hedefa birêxistinbûnê divê ev be.

64. Die xebata nava çîna karker de, navgînên binheh yên bi rêxistinîkirinê, di sendîkeyan de fraksiyonên komunîst û şoreşger birêxistinî kirin; birêxistinîbûna komîtên grev û tekoşînê ye.

Di birêxistinîbûyin sendîkan de armanc, fetihkirina sendîkayên paşverû ye. Ya ku ji fetihkirina sendîkan-de were fêmkirin, ne ku cîhazên sendîkayên paşverû-faşîst-reformîst werin bi destxistin —ev bi karê vala ve mijûlbûn e—, kişandina piraniya karkerên birexistinî di sendîkan de ji bo mevziyên şoreşger, qezençkırına karkeran ji bo siyaseteke rast e. Bi vê armencê, divê bi rastî di hemû sendîkayên ku di rewşa rêxistina girsehan de ye were têketin û di nava van sendîkan de divê hewl were dayîn ji bo afirandinên fraksiyonên şoreşger-komunîst.

Komîtên, di karsaziyan de, di grev û tekoşînekê de, ji bo birêvebirinê ji axayên sendîkan em bernedin û ne tenê yê bi sendîka, hemû karkeran ji bo beşdarî tekoşînê bikin, yên ji aliyê hemû karkeran ve hatiye hilbijartin û yên ji bo civîna gelemper ya karkeran berpirsiyar in, yên grev û tekoşînê pêkanîn, siyaseta me ya bingehîn e.

65. Di pevgirêka tekoşîna gundiyan de, tekoşîna esas, li Kurdistana Bakur bi awayê tekoşîna netewî dimeşe. Îro li Kurdistana Bakur-Tirkiyê tekoşîna ku di nava tekoşînên girsehên kedkaran ya herî pêşveçûye, tekoşîna rizgariya netewi ya li Kurdistanê dimeşe ye. Ev tekoşîna di aliyê çînî de tekoşîna gundi ye. Ev tekoşîna di bin pêşengiya PKK de ya ku netewekar bûrjûva ye dimeşe. Ev tekoşîna, di herêma Rojhilata Navnetewîn de tekoşîneke di rewşa ya herî pêşketî û ye herî bi gir-

seh çekdar e. Ev tekoşîna, diheman demê de di bêlîkirina siyaseta Kurdistana Bakur-Tirkiyê de ciyê herî girîng digre. Di ciyê ku em hatinê de, Armanca vê tekoşîna di bin pêşengiya PKK de tê meşandin, ne rûxandina KT, bi wê re lihevhatın, di awayê eşkere hatiye daxuyaniyê de ye. Ya ku babetê gotinê ye, KT ji aliyê çînên hakim yên faşîst de, şerekî paşverû, dijşoreşger, nijadsotin e; Ji aliyê PKK şerekî reformîst netewi ye. Şerê PKKê di bingeheke reformîst de dimeşe. Ne şoreşger e. Bilî vê jî di vî şerî de alîkhi biheq heye ku meriv jê xwedî derkeve. Aliyê ku dijî zordestiya netewî derdikeve bi heq e.

66. Em komunîst, parêzgerên rast yên vî aliyê bi heq, di mana bi rastî de yên rizgariya netewî, parêzgerên mafê veqetinê yê netewa Kurd yê bêşert û şûrt in. Em, di vê pevgirê de, dijminê şovenîzma mezin ya Tirk yên herî bi biryar in. Em, mercên ku tê de netewa Kurd karibe bi serbestî mafê xwe yê veqetinê bikarbîne, ne bi KT di lihevhatinê de û di mercên hebûna wê de, encax di encema rûhandina wê bi şoreşê, di mercê dîktatoriya demokratîk-şoreşger ya karker-gundiyan de kare were afirandinê, dizanin, diparêzin, ji bo vê dixebitin.

67. Karker û gundiyên Kurdistana Bakur dikarên bigêhêjin rizgariya xwe ya rast, ancax di bin pêşengiya partiyeke marksîst-lenînîst de ev karker û gundî bibin yek, bi serfiraziya tekoşîna rûxandina KT ya ku weke perçekî şoreşa hevbeş ya Kurdistana Bakur-Tirkiyê ye. Îhtiyaca karker û gundiyên Kurdistana Bakur bi partiyên bolşewîk yên beşên din yên Tirkiyê ve di bin çatiya partiyeke hevbeş de bûne yek, ji partiya xwe ya bolşewîk re heye. Îro Bolşewîkên Kurdistana Bakur-Tirkiyê, xebateke bizanistiya afirandina rêxistineke wisa, erkeke girîng ya şoreşa Kurdistana Bakur-Tirkiyê ye dimeşînin. Bolşewîkên Kurdistana Bakur, tekoşîna dijî netewekariya xwe cîh weke erkeke girîng têdigêhêjin.

68. PKK, bi çînên serdest yên Tirk ve bi riya lihevhatina siyayî aşitiyê dixwaze; beşê çîna serdest ya Tirk, ku di heman demê de siyasetê bêlî dike, armanca sertkirina şer û tunekirina PKK bi awayê leşkerî dişopîne.

Aşitiya ku PKK dixwaze, di praktîkê de pêkwere jî, ev, wê bê şik nebe aşitiyeke rast. Em dizanin aşitiyeke rast, biratiyeke rast ya navbera gelan de, ancax bi naskirina mafê çarenûsî yê bê şert û şûrt, di mercên di navbera mîlliyetan de mafê tam tê naskirin de dikare were gîhiştinê, ev pirsgirêka şoreşê ye. Em tekoşîna aşitiya rast weke tekoşîna şoreşê dibînin. Û di pevgirêka aşitiyê de bilindkirina vê tekoşînê jî weke erka esas diparêzin.

69. Tekoşîna gundî di herêmên li derve yê Kurdistana Bakur, gori tevgera çîna karker hîn di qeyseke paş de seyir dike. Û ev tevgera jî di bin kontrola bûrjûvaziyê de ne. Bilî vê jî, di dema dawiyê de di van tevgeran de zêdebûneke bêlhi û mîlîtanîbûn tê dîtin. Ji bo van tevgeran jî karibe pêşengiyeke rast were dayîn, ancax di encema xurtbûna partiya komunîst bi xebata di nava çîna karker de dimeşîne, qadroyên ku hatine qezenc kirin tevî van tevgeran kirinê dikare bibe.

70. Pistî 80, di mercên ku hemû hêzên şoreşger hatin dagirhin, tevgera jinê, tevgera ku di herêma girsehî de pêşvecûna ewil nîşan da, li alîkî ji girsehîbûna xwe paşveçûnekê dijî, li aliyhe din jî, pêvajoka jihevbûna tevgera jinê ya bûrjûva û kedkar bi lez bû, bi lez dibe. Bi lez bûna pêvajoka jihevbûnê, bê şik, di aliyê pêşvebirina tevgereke komunîst ya jinê pêşveçûneke erêni ye. Tevgera Jinê di dema dawiyê de di pevçûna îktidarê ya beşê olperest faşîst û faşîstên kemalîst yên çînên serdest dixwaze weke navgînekê were bikaranîn. Tevger, dijî tehdîta şerîatê, dixwaze di rêgaha parastina rista faşîst ya îroyin de were rûniştandin. Îro, ku li hember van daxwazan tekoşîn tê dayîn, divê ev neyê ji bîrkirin: Îro hedefa esas ya ku di aliyhe tevgera jinê de li ber komunîstan sekiniyê, ji bo afirandina tevgera jinê ya komunîst, gihandina qadroyên jin yên komunîst, ji nava tevgera kedkar ya jinê qezenckirina jinên komunîst e.

(Dumahîk Heyê)

Aşitiya ku PKK dixwaze, di praktîkê de pêkwere jî, ev, wê bê şik nebe aşitiyeke rast. Em dizanin aşitiyeke rast, biratiyeke rast ya navbera gelan de, ancax bi naskirina mafê çarenûsî yê bê şert û şûrt, di mercên di navbera mîlliyetan de mafê tam tê naskirin de dikare were gîhiştinê, ev pirsgirêka şoreşê ye. Em tekoşîna aşitiya rast weke tekoşîna şoreşê dibînin. Û di pevgirêka aşitiyê de bilindkirina vê tekoşînê jî weke erka esas diparêzin.

Bijî Kongreya me, ya 6!

8 ADAR · 8 MART

BIJÎ ROJESAL Â JIN ÊN PROLETARİ ÊN NAVNETEWAİ!

YAŞASIN ULUSLARARASI PROLETER KADINLAR GÜNÜ!

Emekçi kadınlar katılmadan devrim olmaz!
Devrim olmadan emekçi kadınlar kurtulamaz!

B O L Ş E V İ K P A R T İ Z A N